Єдина Країна
Единая Страна

Крила України

Друкований орган Міністерства оборони України

№ 50 (817)

14 – 18 грудня 2015 року

www.krula.com.ua

e-mail:krula_ukr@i.ua

Передплатний індекс – 22242

На варті неба України!

Про перемир'я, страх і відвагу

3 стор.

"На території, підконтрольній ворогу, люди так само хочуть миру"

4 стор.

"Птур", якого обвінчали на передовій

7 стор.

Українські авіатори на службі миру

4 стор.

Вертолітники допомагають боротися з контрабандою

У військових вертолітників полку армійської авіації з Нового Калинова на Львівщині додалося роботи. Окрім традиційних польотів за планом бойової підготовки та несення чергування в системі пошуково-рятувального забезпечення, вони приступили до виконання ще одного важливого завдання в небі.

Для ефективної боротьби з контрабандою Державна прикордонна служба України звернулася за допомогою до армійської авіації Збройних Сил України. Відтепер військові авіатори виконуватимуть спостережні польоти вздовж кордону в інтересах прикордонників. Таке патрулювання дає можливість протистояти переправленню повітрям нелегальних вантажів. Це той шлях, який набирає у контрабандистів все більшої популярності.

– Контрабандисти використовують геть усе, що може піднятися в небо, – дельтаплани, планери, саморобні літаки, безпілотники, – розповідає начальник мобільної прикордонної застави "Львів" майор Володимир Поворознюк. – Усе це їхнє приладдя ми називаємо малі літальні апарати.

Продовження на 2 стор.

Гаряча лінія "Крила України" (0432) 59-60-48 65-22-048

У Києві міністри оборони п’яти держав підписали спільну заяву про співробітництво

14 грудня відбулася спільна робоча зустріч керівництва оборонних відомств Естонської Республіки, Латвійської Республіки, Литовської Республіки, Республіки Польща та України з метою продовження діалогу та визначення перспектив подальшого розвитку співробітництва в оборонній сфері.

– Сьогоднішня зустріч є важливим свідченням цілеспрямованої та послідовної підтримки нашої країни Естонською, Латвійською, Литовською Республіками та Республікою Польща у боротьбі проти агресії Росії, – сказав Міністр оборони України генерал армії України Степан Полторак. – Ми цінуємо допомогу наших колег у політичній та практичній площині та сподіваємося на подальшу підтримку.

Міністр оборони України поінформував колег про ситуацію на сході нашої держави та наголосив, що озброєні терористичні угруповання постійно порушують Мінські домовленості.

У свою чергу, закордонні партнери висловили свою підтримку та готовність й надалі допомагати українським Збройним Силам як у навчаннях, так і в лікуванні поранених. Також вони схвалили прагнення України до змін, зокрема, реформи, які наразі відбуваються в українському війську.

У ході багатосторонньої зустрічі усі учасники засвідчили про готовність оборонних відомств продовжувати співпрацю згідно з досягнутими домовленостями та підписали спільну заяву з питань розвитку співробітництва в оборонній сфері. Цей документ окреслює напрями подальшої співпраці між оборонними відомствами п’яти країн.

У документі міністри оборони наголосили на твердій позиції щодо забезпечення територіальної цілісності України, зауваживши, що питання протидії російській агресії в Україні залишається на міжнародному порядку денному.

Також спільна заява задекларувала готовність до подальшого поглиблення взаємодії в оборонній сфері в двох та багатосторонньому форматах. Зокрема, йдеться про спільну участь у заходах підготовки військ, у військово-медичній сфері та військово-технічну співпрацю.

Міністр оборони України нагородив військовослужбовців Литви, США та Канади

Під час робочого візиту до Міжнародного центру миротворчості та безпеки, що на Львівщині, Міністр оборони України генерал армії України Степан Полторак нагородив військовослужбовців, які проявили себе в ході багатонаціональних навчань.

Відзнаку Міністерства оборони України “Знак пошани” генерал армії України Степан Полторак вручив українським військовослужбовцям та військовослужбовцям із США, Канади й Литви.

– Ви служите в арміях різних країн, але усіх вас об’єднує одне – прагнення принести мир та відстоювати незалежність своїх держав. Дякую вам за службу! – сказав Міністр оборони генерал армії України Степан Полторак.

Окремі слова подяки Міністр висловив військовослужбовцям Литовської Республіки та Сполучених Штатів Америки, які навчають наших бійців практичному використанню сучасних станцій контрбатарейної боротьби.

Фінансування бойової підготовки буде збільшено

Цього року на бойову підготовку військовослужбовців Збройних Сил було витрачено близько мільярда гривень. Про це повідомив Міністр оборони України генерал армії України Степан Полторак.

– Наступного року ця сума має бути збільшена мінімум вдвічі. Бо якою б сучасною технікою не забезпечувалися підрозділи, військовослужбовців потрібно навчати вправлятися з нею. Тому моє глибоке переконання: потрібно збільшувати витрати на бойову підготовку, вдосконалювати матеріальну базу навчальних центрів, щоб наші воїни, прибувши в зону проведення АТО, мали необхідні знання для успішного ведення бойових дій, – зазначив Степан Полторак.

ВДВ завершили формування національної складової штабу Литовсько-Польсько-Української бригади

У Любліні за участі делегації Генерального штабу та Високомобільних десантних військ Збройних Сил України відбулася зустріч координаційної групи щодо завершення формування, фінансування й підготовки національних складових Литовсько-Польсько-Української бригади.

Учасники заходу обговорили актуальні питання стандартизації роботи офіцерів Збройних сил трьох країн-учасниць у спільному штабі, що дислокуватиметься у місті Люблін. Також торкнулися вироблення концепції управління підпорядкованими підрозділами. Важливо зазначити, що згідно з тристоронньою урядовою угодою, в цьому міжнародному військовому формуванні мовою спілкування, віддання наказів та документообігу визначено англійську.

– Ми повністю укомплектували національну складову багатонаціонального штабу. Сьогодні кращі 18 офіцерів Високомобільних десантних військ Збройних Сил України стоять в одному строю з колегами з Польщі та Литви. Усі наші військовослужбовці є учасниками Антитерористичної операції і мають неоціненний для ЛитПолУкрбригу досвід виконання завдань в екстремальних умовах. Після злагодження штабу та підпорядкованих підрозділів ця бригада пройде сертифікацію за міжнародними стандартами і стане потужним багатонаціональним військовим формуванням Східної Європи, яке буде здатним реагувати на виклики і загрози в регіоні та діятиме відповідно до мандата Організації Об’єднаних Націй, – зазначив перший заступник командувача Високомобільних десантних військ Збройних Сил України генерал-майор Юрій Содоль.

Нагадаємо, що наразі завершується процес формування штабу Литовсько-Польсько-Української бригади, відпрацювання документів та інструкцій. Офіційне відкриття ЛитПолУкрбриг заплановане найближчим часом за участі представників вищого політичного та військово-політичного керівництва країн-учасниць.

Вертолітники допомагають боротися з контрабандою

Закінчення. Початок на 1 стор.

Так ось зараз ми фіксуємо надзвичайно активне використання цих малих літальних апаратів. До них прикріплюють вантаж, як правило це сигарети, і таким чином намагаються перетнути кордон повітрям. Контрабандисти ризикують своїм життям, бо підіймаються в небо на апаратах, які можуть впасти будь-якої миті через несправності чи перевантаження. На жаль, такі випадки вже траплялися. Небезпеці піддаються і випадкові люди, на яких може обрушитись такий міні-літак з пілотом. Важливо також запобігти контрабанді, адже нелегально через кордон можуть переправляти наркотики, зброю тощо.

На землі, переважно у лісах чи на іншій безлюдній місцевості, контрабандисти обладнують місця, звідки в небо може злетіти міні-літак чи безпілотний апарат. Виявити їх, переміщаючись автомобілем чи пішки, дуже важко. Та й часу це займе дуже багато. А от з неба вони усі – як на долоні.

– Усіх секретів я не розповім, але є певні прикмети, що свідчать про те, що в певному місці можуть злітати чи приземлятись малі літаки, – каже Володимир Поворознюк. – Найбільш явна з них – це наявність принаймні невеликої злітно-посадкової смуги. Та є й чимало інших ознак. З неба ми їх бачимо. Фіксуємо координати, а потім відправляємо в ці райони мобільні групи.

Подібні завдання наші вертолітники часто виконують у миротворчих місіях на африканському континенті. Відтак, досвіду їм не позичати. Втім, простими спостережні польоти вони не вважають.

– Простих польотів не буває, – розповідає старший льотчик полку армійської авіації майор Андрій Ковалюк, – ці спостережні польоти мають певні особливості. По-перше, літати доводиться в гористій місцевості. По-друге, поруч – державний кордон, тож важливо добре орієнтуватися. Також часто доводиться літати на гранично малій висоті, аби прикордонники отримали вичерпну інформацію про кожну підозрілу ділянку.

Для польотів в гірській місцевості добре підходить і новий вертоліт, який нещодавно отримали в полку, – Мі-8 МСБ. Ще два роки тому військові лише придивлялись до можливостей нової машини. Це глибока модернізація Мі-8 Т, яку виконують на підприємстві “Мотор Січ”. Від старої моделі залишився фактично лише фюзеляж. Тут – нова авіоніка і двигун з неперевершеною потужністю. На Мі-8МСБ вже поставлено чимало світових рекордів. Тепер такий борт є на озброєнні цього полку.

– Цю нову машину урочисто передав нам Президент України 30 грудня минулого року. Експлуатуємо її вже рік, – каже бортовий авіаційний технік капітан Віталій Сізов. – Новий двигун набагато потужніший. Що це нам дає? Впевненість під час польоту. Вертоліт може підняти більше вантажів, евакуювати більше поранених чи доставити на поле бою більше бійців.

Вертоліт для авіаторів – не просто машина. Це друг, товариш, помічник. Ставлення до нього відповідне.

– У нас часто кажуть – як ти ставишся до техніки, так вона тобі і віддячить, – продовжує капітан Віталій Сізов. – Усі бортові техніки дуже уважні до своїх вертольотів. Прийшов, привітався, поплескав по борту як старого друга. І потім вже починаєш виконувати всі необхідні процедури з підготовки вертольота до роботи.

Простоювати новій техніці не доведеться. Вже зараз між авіаторами і прикордонниками існує домовленість про виконання цілої серії спостережних польотів.

Якщо ви хочете подивитись відеосюжет про спільну роботу прикордонників та військових авіаторів – заходьте на наш канал на сервісі “You Tube”, який називається “Медіа-офіс “Крила України”.

Владислав Назаркевич.

Президент України зустрівся з міністрами оборони країн Балтії та Польщі

Президент України провів зустріч з Віце-міністром оборони Республіки Польща Томашем Шатковським, Міністром оборони Латвії Раймондсом Бергманісом, Міністром оборони Литовської Республіки Юозасом Олекасом та Міністром оборони Естонії Ханнесом Хансо.

Петро Порошенко подякував міністрам за підтримку в реформуванні сектору оборони та безпеки України, зокрема за обмін досвідом, допомогу в лікуванні поранених, а також наголосив на важливості подальшого розвитку українсько-польсько-литовської військової бригади.

Президент також відзначив, що Україна за короткий термін спромоглася продемонструвати значний прогрес у реформуванні сектору безпеки і оборони та розвитку своїх Збройних Сил.

Під час зустрічі Глава держави приділив значну увагу виконанню Україною Мінських домовленостей з метою якомога швидшого припинення вогню та повернення миру на Донбасі, початку політичного процесу та повернення українського суверенітету над окупованими територіями.

При цьому Петро Порошенко наголосив на тому, що Москва поки не демонструє жодної готовності повністю виконувати Мінські домовленості та висловив сподівання, що Європейська Рада, яка відбудеться 17-18 грудня, продовжить пакет санкцій проти Російської Федерації.

В зустрічі також взяли участь Секретар РНБОУ Олександр Турчинов, Міністр оборони України Степан Полторак, Міністр закордонних справ України Павло Клімкін та заступник Глави АПУ Андрій Таранов.

У Києві відбувся Всеукраїнський з'їзд головних військових капеланів

Священики Української Греко-Католицької Церкви зібралися у столиці на IX Всеукраїнський з'їзд головних військових капеланів. До Центрального будинку офіцерів Збройних Сил України з'їхалися понад сто делегатів, які впродовж останніх півтора року з душпастирською місією перебували в зоні проведення антитерористичної операції на сході України.

– Сучасна армія – це не лише новітня зброя та техніка. Справді сильна, потужна, непереможна армія може бути побудована тільки на потужному духовному фундаменті, – звернувся до делегатів з'їзду секретар Ради національної безпеки та оборони України Олександр Турчинов.

За його словами, нині у Збройних Силах України та Національній гвардії духовне служіння несуть понад 200 капеланів, більшість з яких перебувають на передовій. Серед завдань капеланів в армії секретар РНБО України бачить не тільки моральну та духовну підтримку військовослужбовців, але й патріотичне виховання, надання допомоги в ліквідації стресового та посттравматичного синдромів, підтримку родин воїнів, які загинули чи отримали поранення, вирішення моральних та етичних питань.

Упродовж трьох днів делегати з'їзду пройшли тренінг із тактичної медицини та ознайомились з трьома освітніми модулями на теми "Підготовка священика до місії в зоні бойових дій", "Виконання обов'язків капелана у зоні бойових дій", "Post-воєнна реабілітація. Як зберегти своє психічне здоров'я".

Про перемир'я, страх і відвагу

Він потрапив в зону антитерористичної операції в липні 2014 року й залишав її лише на декілька місяців для участі в курсах перепідготовки. Починав як офіцер з безпеки групи цивільно-військового співробітництва Збройних Сил України.

Влітку минулого року цей підрозділ починав працювати над зміцненням відносин між цивільними мешканцями та військовими у прифронтовій смузі. З часом став командиром однієї з груп цивільно-військового співробітництва. Відтоді Мар'їнка і Красногорівка стали його звичним місцем служби. Тут підполковника Олександра Гвоздкова впізнають напевно усі мешканці. І що важливо – не відвернуть погляд, а привітаються. А він знає про сьогодення цих містечок, мабуть, більше, ніж місцеві жителі. Його розповідь про життя на лінії фронту не містить однозначностей. В ній нема чорного чи білого. Є тисячі різних відтінків.

– Вперше фахівці цивільно-військового співробітництва зайшли в Мар'їнку і Красногорівку в серпні 2014 року. Відразу після їх звільнення. Було багато людей, які ставилися до військових з величезною недовірою. Могли й кричати про "карателів" й "унічтоженіє Донбаса". Але були й інші люди. Вони виносили із напівзруйнованих своїх хат те, що мали, аби пригостити військових і сказати добре слово. На одній з вулиць нам дали велику банку компоту. На іншій підійшла жінка й сказала: моя донька виїхала звідси під час боїв і просила мене обійняти й поцілувати першого українського солдата, який зайде в місто, і сказати йому "дякую". Звичайно, що ми не можемо залишити чи зрадити цих людей.

– Тут ми почали з реальної допомоги людям, які знаходились на межі гуманітарної катастрофи без водо– і газопостачання, електроенергії. Без пенсій, соцвиплат, без магазинів і влади. Ми знайшли міліціонерів і повернули їх на вулиці містечок, тоді казначейство змогло завезти сюди кошти. Нам вдалося спершу розмінувати пошкоджені ділянки ліній електропередач, а потім й відновити лінії електропередач. В містах з'явилася електроенергія, запрацювали банкомати й касові апарати. Ми привозили питну воду доти, доки в цьому була потреба. Шукали волонтерів і меценатів, які хотіли надати допомогу цим людям. Це стосувалося продуктів, одягу, будівельних матеріалів. І паралельно постійно спілкувалися з людьми, розповідали їм про нашу позицію, спростовували чутки, відповідали на всі питання. Легко переконати когось, коли говориш правду. І люди нам повірили. З часом ми стали проводити щотижневі зустрічі з мешканцями. На них ми відповідали на всі питання, часто й на дуже гострі. Так військові стали для цивільних жителів Мар'їнки і Красногорівки товаришами і партнерами в багатьох важливих справах. Це була приблизна типова схема роботи цивільно-військового співробітництва в часи, коли йшли активні бойові дії.

– На жаль, російсько-терористичні війська роблять все, аби мир не повертався в Мар'їнку і Красногорівку. В грудні 2014 року ми приступили до ремонту газогону, аби мешканці цих міст не мерзли в своїх оселях. В січні ціною надзвичайних зусиль ремонтників і військових газопровід був відновлений. І вже за тиждень був знову пошкоджений. Час від часу ці населені пункти обстрілюють. Інколи атакують. Зараз навіть найбільші симпатики "руского міра" бачуть, хто же насправді їх атакує і обстрілює.

– В цих містечках добре бачиш, що мир, чи принаймні припинення вогню, потрібні тут як повітря. Населених пунктів, які й досі потерпають від неоголошеної війни чимало – від Широкиного до Станиці Луганської люди й досі не можуть жити спокійно й не знають, що принесе їм завтрашній день.

– Часто доводиться відчувати себе мішенню, особливо, коли працюєш на околицях "крайніх" населених пунктів. Та розумієш, що тільки так можна допомогти вижити людям, які не можуть залишити свої оселі. Доводилося й евакуйовувати цивільних під час систематичних обстрілів. Чи викликає це страх? В той момент ні. Але волю такі обстріли сковують – хочеш не хочеш, але коли знову їдеш у відносне пекло, то задумуєшся, чи тобі це потрібно. А згодом до всього цього звикаєш. Не знають страху й місцеві люди, які щиро висловлюють своє негативне ставлення до так званих "республік". Коли таких сміливих людей бачиш, коли з ними спілкуєшся – це додаткова мотивація зробити все можливе і неможливе для цього краю.

– Є й такі люди, яких страх або байдужість як скували влітку 2014 року, так й досі не відпускають. Нещодавно доводилося поміняти потріпаний вітром державний прапор над районним відділком поліції одного з містечок. Поліцейські цього самі чомусь не додумались зробити. Коли страх і байдужість будуть переможені, тоді й жити тут буде легше, спокійніше і безпечніше.

Розмову записав
Владислав Назаркевич.

P.S. За значний особистий внесок у зміцнення обороноздатності Української держави, мужність, самовідданість і високий професіоналізм, виявлені у виконанні військового обов'язку, та з нагоди Дня Збройних Сил України Указом Президента України підполковник Олександр Гвоздков нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня.

Уряд затвердив річну національну програму співробітництва з НАТО

На засіданні Уряду України Кабінет Міністрів затвердив річну національну програму співробітництва між Україною і НАТО та передав її на підпис Президенту України. Про це на засіданні Уряду повідомив Прем'єр-міністр України Арсеній Яценюк.

Він наголосив, що завдання України – стати фактичним членом Північноатлантичного альянсу: "Це тоді, коли стандарти в українських Збройних Силах, тренування в ЗСУ повністю і цілком відповідають тим стандартам, які є в країнах-членах НАТО".

– Це найкоротший шлях для того, щоб Україна отримала юридичне членство в Альянсі, – підкреслив Глава Уряду. – Переконаний, що реформа Збройних Сил України, яка проводиться Міністром оборони України під керівництвом Президента, приведе Україну і до фактичного, і до юридичного членства в Альянсі, – зазначив Арсеній Яценюк.

“На території, підконтрольній ворогу, люди так само хочуть миру”

Без шуму й куряви, успішно та чесно виконує свої завдання розвідник Сергій. Чоловік не раз йшов на вірну смерть і завдяки здобутій інформації врятував не одне людське життя. Писати про розвідку – справа невдячна. Свою діяльність вони приховують за сімома замками. Хоча, мабуть, саме в цьому і є справжній професіоналізм військового розвідника. Тридцятирічний кадровий офіцер перебуває на сході країни вже не перший місяць. Він гідно пройшов випробування на зрілість і впевнений, що перемога – не за горами, а розвідники, як відомо, знають усе.

– Були готовими до небезпеки?

– І я, і колеги, що служать поряд зі мною, були до всього готовими. Ми прекрасно знали, що на нас очікує. Як не крути, наша робота не обходиться без небезпеки. Але ж хто, як не ми? Воювати – моя професія, і я обирав її свідомо. Спочатку був деякий страх за своє життя, та після місяців на війні від нього нічого не залишилось.

– Що найскладніше у професії розвідника?

– Нерідко доводиться працювати на незнайомій території. Як розумієте, це досить непросто. Є велика вірогідність зустрітись з ворогом. Хоча я прекрасно розумію, наскільки професія є потрібною. Ми вивчаємо територію перед тим, як туди зайдуть наші війська. Іноді потрібно поставити себе на місце ворога, щоб зрозуміти певні моменти.

– Виходи на територію, підконтрольну ворогу, є вкрай небезпечними…

– Іноді і на своїй землі не знаєш, чи повернешся живим. Намагаємось не думати про небезпеку, а просто працювати на результат.

– Доводилось спілкуватись з людьми, які знаходяться на тимчасово окупованій території?

– Звісно. Можу сказати, що там такі ж люди зі схожими страхами і проблемами. Вони так само хочуть миру. Не так давно спілкувався з однією людиною, що пояснила, що вони вже самі не знають, як зупинити цю біду.

– Ворожі розвідники у нас працюють?

– У наших ворогів трохи інша ситуація. Є немало людей на території України, що їх підтримують. Тому бойовикам навіть не потрібно заходити на нашу сторону, щоб отримати усю необхідну інформацію. Вони працюють з місцевим населенням. Ворогів вистачає і тут.

– Розвідка частіше здійснюється вночі?

– Це міф. Насправді вночі працювати досить важко через велику кількість встановлених вибухових пристроїв. Саме від них іде найбільша небезпека. Намагаємось працювати максимально обережно.

– З втратою друзів довелось стикатись?

– На жаль, без цього не обійшлось. Після втрати близьких друзів хочеться ще більше сил віддавати боротьбі за країну, помститись за кожного з товаришів, швидше закінчити війну.

– Яка розвідка є ефективнішою: повітряна чи наземна?

– Все має бути в комплексі. Нам буває важко помітити деякі деталі. Ми отримуємо загальні відомості про противника, основні маршрути пересування, техніку. Стараємось зробити максимум, що в наших силах. Та без безпілотників працювати дуже важко, з їх допомогою можна побачити практично все.

– З волонтерами співпрацюєте?

– Знаходжусь на постійному зв’язку з волонтерами, вони запитують, чого не вистачає. Активно допомагають одягом, взуттям, обладнанням. В принципі, усе необхідне в нас є. Не вистачає нічних приладів спостереження, хорошої оптики, дорого вартісного обладнання.

– Змінились за період війни?

– Напевне, що всі змінюються. В першу чергу, переосмислились цінності. Війна допомогла зрозуміти, хто зі знайомих людей чого вартий, хто на що здатен. Багато друзів приємно здивували. З’явилось чимало товаришів, у яких я впевнений на усі сто відсотків, заради яких без роздумів пожертвую власним здоров’ям і життям.

– Що зробите в першу чергу після повернення додому?

– Поки що про повернення додому навіть не йдеться. Доки війна не закінчиться, я не зможу спокійно насолоджуватись життям у мирному місті. Якихось побутових мрій у мене зовсім немає, усі думки зайняті виконанням завдань.

– Нещодавно вас нагородили “Знаком пошани”. Це стало для вас несподіванкою?

– Мене викликали з передньої лінії в Сєвєродонецьк. Я навіть не знав з якою метою. Заступник міністра оборони вручив відзнаку. Звісно, приємно. Проте я приїхав не за відзнаками і просто намагаюсь гідно виконувати свою роботу.

Анастасія Олехнович. “Крила України”.

Українські авіатори на службі миру

12 грудня, в День Сухопутних військ України, в базовому таборі авіаційної групи 18-го окремого вертолітного загону, що виконує завдання Місії ООН зі стабілізації у Демократичній Республіці Конго на Бунії, де командиром полковник Віталій Цапко відбувся “Парад медалей”.

Понад 80 українських військовослужбовців 18-го окремого вертолітного загону Місії ООН зі стабілізації у ДР Конго отримали медалі “За службу миру”.

На Парад медалей, аби привітати українських військових завітали командири національних контингентів, що розташовані поруч з базовим табором авіаційної групи українських вертолітників.

Від імені керівництва Місії ООН зі стабілізації в ДР Конго з вітаннями на адресу українських миротворців виступив командир бригади Ітурі бригадний генерал Саіф-Ур-Рахман.

Він наголосив на тому, що цей миротворчий підрозділ за час ротації продемонстрував високий рівень відданості, досвіду і високої компетентності під час виконання завдань в ДР Конго. Адже українські миротворці завжди виконують поставлені Місією ООН завдання з щирістю і високим професіоналізмом.

Своєю чергою, командир авіаційної групи – заступник командира 18-го окремого вертолітного загону полковник Віталій Цапко привітав своїх підлеглих із святом та подякував за виконання завдань в цій африканській країні. Він запевнив високоповажних гостей свята, що особовий склад українського національного контингенту – це висококопрофесійний колектив, що завжди готовий виконувати різні складні оперативні завдання Місії ООН у ДР Конго.

Під час урочистої церемонії близько 80 військовослужбовців українського національного контингенту було нагороджено медалями Організації Об’єднаних Націй “За службу миру”.

Як повідомив полковник Віталій Цапко, за період п’ятої ротації, особовим складом було виконано більш 3340 польотів із загальним нальотом понад 3250 годин, перевезено понад 15 тисяч пасажирів та більше 220 тонн вантажу.

Ізюминкою свята стало виконання льотчиками загону демонстраційного польоту українського Мі-24. Гості були у захваті від вправності українських льотчиків, їхньої техніки пілотування, адже вони пролетіли над місцем проведення “Параду медалей” та продемонстрували фігури пілотажу і високу майстерність.

Гостей свята запросили до їдальні, де присутні мали можливість не тільки переглянути відеопрезентацію про історію та сучасність України й сьогодення української армії та ознайомитися з традиціями нашого народу, а посмакувати українськими національними стравами.

На завершення урочистостей командир авіаційної групи – заступник командира загону полковник Віталій Цапко подарував іноземним гостям сувенірну символіку нашої держави. Також сторони сфотографувались на згадку.

Назар Волошин. ДР Конго. Фото автора.

Довгоочікувана нагорода

Мужній вчинок військовослужбовця Повітряних Сил старшого солдата Ігоря Ємельянова, про якого не так давно ми розповідали нашим читачам, не лишився непоміченим. Указом Президента України № 622 молодий солдат був нагороджений орденом “За мужність” третього ступеня. Нагадаємо, що на початку цього року старший солдат Ігор Ємельянов з гранатомета особисто знищив сім одиниць броньованої та автомобільної техніки російського виробництва під час оборони Донецького аеропорту.

22 січня бійці зі зведеного загону Повітряних Сил ЗС України “Дика качка” спільно з десантниками розгромили великий підрозділ російських окупантів, що намагався вдарити по нашому підрозділу у тил позиції поблизу ДАПу. Як зізнається наш герой, він не мав особливого бажання знищувати чиєсь життя, розуміючи, що це – чиїсь батьки, чоловіки, сини. Але – такі вже закони війни. Зі своїх 23 пострілів по окупантах він не влучив лише двічі.

Ще взимку молодого бійця номінували на високу нагороду. Проте Ігор чекав на неї аж 10 місяців. Але, врешті-решт, справедливість, завдяки переживанням та клопотанням його командирів, бойових товаришів та публікаціям у ЗМІ, в тому числі – і у “Крилах України”, взяла гору. Крім Ігоря, заслужені та довгоочікувані нагороди за цим указом Глави держави отримали ще декілька його товаришів з “Дикої качки”. Серед них – і бойовий побратим хлопця, котрий утримував ту ж саму позицію зі спекотною назвою “Хургада”, капітан Вадим Муравський. Його нагороджено медаллю “За військову службу Україні”.

Обидва військовослужбовці, як і раніше, продовжують службу в одній із частин Повітряного командування “Захід” та воліють особливо не згадувати про війну. Кажуть – нічого особливого. А тим часом у Вінниці представники Командування Повітряних Сил Збройних Сил України за допомогою волонтерів записали відеорозповіді про бій 22 січня очима захисників “Зеніту”, що зацікавило Військове телебачення України. Невдовзі на екранах з’явиться документальний фільм про бойові будні “Дикої качки” на сході України, де згадають усіх героїв – тих, хто повернувся, та тих, хто живе тепер тільки у пам’яті і серцях…

Анатолій Мельник, Ірина Баранова. м.Львів.

Підприємства Прикарпаття допоможуть позбутися російської залежності

Державний концерн “Укроборонпром” залучить підприємства Івано-Франківської області до виконання державного оборонного замовлення та програми імпортозаміщення російських товарів. Відповідний Меморандум про розширення співпраці 11 грудня Концерн підписав з підприємствами Івано-Франківської області у рамках виконання державного оборонного замовлення та програм соціально-економічного розвитку.

– Традиційно військова техніка створювалася в кооперації з російською промисловістю. Сьогодні ми говоримо про те, що треба відходити від практики закупівлі деталей за кордоном. Всі компоненти до такої техніки ми повинні виготовляти в Україні, силами українців, на підприємствах різних форм власності, – заявив Генеральний директор “Укроборонпром” Роман Романов.

Голова Івано-Франківської ОДА Олег Гончарук сказав, що Меморандум дозволить не чекати допомоги поза межами країни, а на місці залучити існуючі виробничі потужності до роботи з посилення обороноздатності держави.

– Це може стати добрим прикладом співпраці з місцевими виробниками, підвищення конкурентоспроможності вітчизняної продукції, збереження трудового потенціалу, створення нових робочих місць, підвищення рівня заробітної плати, – наголосив він.

За словами Олега Гончарука, такі заходи дозволять не тільки підвищити конкурентоспроможність вітчизняної продукції, а й допоможуть вирішити соціально-економічні проблеми: зберегти трудовий потенціал області, створити нові робочі місця, підвищити рівень заробітної плати.

ДК “Укроборонпром” – це більше 100 підприємств оборонно-промислової галузі, на яких працює понад 80 тис. людей. Концерн вже самостійно виробляє більше 35% номенклатурних одиниць, які раніше постачалися з Росії. Починаючи з квітня, аналогічні Меморандуми було підписано з підприємствами Львівщини, Тернопільщини, Миколаївщини, Херсонщини, Чернігівщини, Хмельниччини, Черкащини, Житомирщини та Запоріжжя.

Українська армія замовила “Дозори”

Український бронетранспортер “Дозор-Б” почне серійно поступати до Збройних сил України. Перший контракт уклали ДП “Львівський бронетанковий завод”, що входить до складу ДК “Укроборонпром”, та Міністерство оборони України. Відповідно до спільного рішення, підписаного представниками ЗСУ, розробника та інших відомств, “Дозор-Б” успішно пройшов державні випробування та отримав рекомендацію від державної комісії “прийняти на озброєння”.

“Прості інженери та робітники “Укроборонпрому” здійснили справжній подвиг, адже проект “Дозор-Б” в січні 2015 року існував лише на папері. Не всі були готові до наших швидких темпів, незважаючи на вимоги воєнного часу. Але якість техніки та відгуки фахівців виявилися сильнішими за бюрократичні перепони. Колектив “Укроборонпрому” дуже задоволений, що вояки отримують технологічні “Дозори” для виконання своїх бойових завдань, адже саме цих машин так бракувало армійцям”, – прокоментував підписання контракту Заступник генерального директора з виробництва та авіабудування “Укроборонпрому” Юрій Пащенко.

Бронеавтомобіль “Дозор-Б” – результат плідної праці багатьох підприємств Концерну, але центром серійного виробництва став “Львівський бронетанковий завод”.

“Варта-2” для спецпризначенців

Українські розробники представили новий спеціальний бронеавтомобіль “Варта”, який розроблений в інтересах Національної гвардії України. Бронемашина “Варта” спеціально створена для загону спеціального реагування КОРД і сил спеціального призначення.

Бронеавтомобіль має 10 місць, включаючи водійське, і обладнаний необхідними системами життєзабезпечення, зокрема й кондиціонуванням повітря. “Варта-2” має п’ятий клас захисту (для бронювання використовується шведська сталь з твердістю 560). Протимінний захист екіпажу і десанту забезпечує броньована капсула і V-подібне днище. На бронеавтомобілі використані сучасні протимінні сидіння для екіпажу і десанту з амортизуючим ефектом. Аналогічні сидіння використовуються такими провідними світовими виробниками військової техніки, як BMC, FNSS, Otockar тощо. Максимальна швидкість по шосе становить 120 км/год. Є можливість централізованої підкачування коліс з кабіни водія.

До 2016 року МВС за контрактом отримає 10 бронемашин “Варта-2”. Нова техніка буде передана поліцейському спецпідрозділу КОРД (Корпус оперативно-раптової дії) і Національній гвардії. Придбання цієї техніки стане можливим завдяки позиції Ради національної безпеки і оборони України, а також за підтримки Уряду.

Українська ракета за стандартами НАТО

Українська ракета Р-2С пройшла сертифікацію за стандартами НАТО з метою її подальшого використання європейськими компаніями для підвищення вогневої потужності бронетехніки, яка виробляється або модернізується як для країн альянсу, так і для армій ненатовських держав, що купують це озброєння.

Сьогодні в арсеналі ДКБ “Луч” – портативні, переносні, возимі протитанкові керовані комплекси, а також “сімейство” високоточних боєприпасів калібрів 90, 100, 105, 107, 115, 120, 125, 130 і 152 мм.

Ракета Р-2С калібру 130 мм входить до складу переносного комплексу “Стугна-П” (експортна версія – ПТРК “Скіф”) і застосовується з протитанкової установки на тренозі, з дистанційним управлінням. Або ж входить до складу ПТРК “Бар’єр”, який став майже невід’ємним елементів всіх бойових модулів, які розробляються в Україні. ПТРК “Бар’єр”, зокрема, встановлюється на БТР-3, БТР-4, на модернізовані БМП-1.

Керована ракета може оснащуватися різними типами бойових частин: тандемною кумулятивною, осколково-фугасною або термобаричною. Система наведення, застосовувана у вітчизняних протитанкових комплексах: напівавтоматична, з гіростабілізованим лазерним променем. Комплекси можуть застосовуватися як вдень, так і вночі, використовуючи тепловізійний канал. Ракета Р-2С забезпечує гарантоване ураження цілей на рубежах до 5 км, бронепробиття з тандемною кумулятивною б/ч – більше 800 мм за ДЗ.

Українська армія отримала перші десять пускових ПТРК “Стугна-П” і 75 ракет лише в липні 2014 р. Навчати військових – нову зброю довірили десантникам – почали в ході самих бойових дій. ПТРК “Стугна-П”, зокрема, застосовувався при обороні Донецького аеропорту. ПТРК “Бар’єр”, незважаючи на те, що він був встановлений на нових БТР-3 і БТР-4, які діяли в зоні АТО, не використовувався. Ракети Р-2С для цих бронетранспортерів не відвантажувалися. Основна причина: дефіцит ракет і ненавченість екіпажів для використання ПТРК.

У середині 2015 р. ДержККБ “Луч” отримало серйозне держоборонзамовлення – кілька сотень ракет Р-2С і пускових установок для Збройних Сил, а також інші ракети для Національної гвардії. До грудня 2015 р. ДОЗ було виконане у повному обсязі і вчасно.

Партнером ДержККБ “Луч” на європейському і натовському ринку виступає бельгійська компанія CMI. CMI Defence розробляє і виготовляє гармати й башти, які використовують провідні світові виробники бронетехніки для модернізації наявних та створення нових образів броньованих колісних і гусеничних БМП і танків. Раніше вони закуповували в Україні ПТКР “Фаларік 90” і “Фаларік 105”. Серед них – БТР 8х8 “Патріа”, “Піранья-3”, “Пандур-2”, БТР-4 й ін. Башта пропонується Польщі для установки на бронетранспортери БТР “Росомак” (Rosomak). Машина вогневої підтримки на базі Rosomak під назвою Wilk (“Вовк”) з Falarick 105 вперше була представлена в Польщі в 2013 р.

“Завод точної механіки” перейшов на рекордні темпи виробництва гармат

Держане підприємство Науково-технічний комплекс “Завод точної механіки”, яке входить до складу “Укроборонпрому”, за останні 5 місяців 2015 року виробило більше гармат, ланок і комплектів ЗІП, ніж за останні 2,5 роки. Про це повідомив очільник підприємства Мирослав Халік.

“Темпи виробництва за серпень-грудень 2015 року значно підвищилися, в першу чергу, за рахунок автоматичних гармат калібру 30 мм, ланок Л-30 і комплектів ЗІП”, – підкреслив він. Зокрема, станом на 11 грудня, з серпня завод виробив 99 автоматичних гармат калібру 30 мм, 250 тис. ланок Л-30 і 256 комплектів ЗІП.

Підприємство більш ніж у 6 разів перевиконало фінансовий план. У період з серпня по грудень 2015 року запланований фінплан у розмірі 12 млн грн було виконано на 75 млн грн.

В офіцерське життя вирушило півтори сотні молодших лейтенантів

На Харківщині у двох військових навчальних закладах оборонного відомства відбувся випуск понад 150 військовослужбовців-контрактників, які протягом трьох місяців пройшли спеціальний курс перепідготовки за офіцерськими програмами.

Усім чоловікам та жінкам, які до моменту навчання вже мали базову вищу освіту, присвоєно військове звання “молодший лейтенант” та вручено свідоцтво про набуття відповідного рівня військової підготовки.

Напередодні близько 120 осіб успішно завершили навчання у Харківському університеті Повітряних Сил імені Івана Кожедуба. Заняття проводилися з воїнами, які служитимуть у зенітних ракетних військах, радіотехнічних підрозділах, з’єднаннях протиповітряної оборони Сухопутних військ, а також на посадах інженерно-авіаційного складу в частинах Повітряних Сил, армійської та військово-морської авіації.

За словами голови екзаменаційної комісії, головного інженера авіації апарату авіації Командування Повітряних Сил Збройних Сил України генерал-майора Петра Скоренького, більшість із випускників побували в зоні проведення АТО або мають великий досвід служби в ролі молодшого командира. Тому вони швидко опанували необхідні знання за новими спеціальностями.

– Перший випуск на нових офіцерських курсах показав необхідність продовження роботи у цьому напрямку. Вірю, що з приходом до військ молодших офіцерів харківського ґатунку обороноздатність країни значно зміцниться. Бажаю усім викладачам університету та випускниками доброго здоров’я та службових злетів, – зауважив під час ритуалу випуску генерал.

Також погони молодшого лейтенанта та свідоцтва про набуття відповідного рівня військової підготовки за спеціальностями “бронетанкова техніка” і “радіаційний, хімічний та біологічний захист військ” на Гвардійському факультеті військової підготовки імені Верховної Ради України Національного технічного університету “Харківський політехнічний інститут” отримали ще близько 30 воїнів.

Привітали нове поповнення офіцерського корпусу Збройних Сил України у цьому ВВНЗ голова екзаменаційної комісії, офіцер штабу Командування Сухопутних військ Збройних Сил України полковник Руслан Берегуля, тимчасово виконуючий обов’язки начальника факультету полковник Анатолій Кочерга та ветерани військової служби.

Дмитро Горбунов.
м.Харків.

“Десантники не вмирають. Вони йдуть у небо...”

У Чернівцях, на території 3-ї батальйонної тактичної групи 80-ї окремої аеромобільної бригади високомобільних десантних військ Збройних Сил України відкрили пам’ятник загиблим воїнам-учасникам антитерористичної операції на території Луганської та Донецької областей на сході України. Меморіал складається з гранітної плити, на якій зображений український воїн зі зброєю в руках на фоні танка. Нижче викарбувані прізвища 20-ти загиблих бійців-десантників з початку бойових дій і до сьогодні. А на стелі розміщені фото Героїв та інформація про них.

Зі слів “десантники не вмирають. Вони йдуть у небо…”, розпочав відкриття пам’ятного заходу командир бригади полковник Дмитро Братішко. Зокрема, він зазначив, що бійці, які загинули за мирне небо України, були різних віросповідань, професій, але їх усіх об’єднала боротьба за рідну країну: “Ми будемо у вічному боргу перед матерями, батьками за те, що вони виховали справжній чоловіків та справжніх героїв”.

Організаторами відкриття пам’ятника стали місцеві підприємці Лілія Бортич та Володимир Онуляк. Як наголосила пані Лілія, сама ідея створення цього монументу виникла у воїнів-побратимів. Жінка подякувала усім небайдужим, хто приєднався до створення такого монументу.

Полеглих воїнів вшанували хвилиною мовчання та військовим салютом, а священики відслужили молебень.

Сергій Берець.
м.Чернівці.

Перший крок у друге століття

Цьогорічний грудень є сто першим для Житомирського військового інституту імені С.П.Корольова. Адже 8 грудня його колектив відсвяткував чергову річницю, що розпочала відлік на друге століття старовинного військового навчального закладу.

В урочистій обстановці, яка панувала під час святкового шикування та мітингу на стройовому плацу, особовий склад навчального закладу привітав та заохотив начальник військового інституту генерал-майор Юрій Даник. Також перед “корольовцями” виступили ветерани та викладачі цього вузу.

За традицією, було вшановано пам’ять видатного конструктора ракетно-космічних систем Сергія Корольова, ім’я якого носить навчальний заклад, а також випускників інституту, які загинули в роки Другої світової війни, до пам’ятників було покладено гірлянду Слави та корзини з квітами.

На завершення, карбуючи крок, урочистим маршем пройшли офіцери та курсанти. У той самий день у приміщенні Житомирського українського академічного музично-драматичного театру ім. І. Кочерги відбулися урочисті збори та святковий концерт.

Вступною промовою урочисті збори відкрив начальник військового інституту заслужений діяч науки і техніки України, доктор технічних наук, професор генерал-майор Юрій Даник.

На святкові заходи завітали керівники органів державної влади, місцевого самоврядування та інші почесні гості. Також на урочистостях були присутні представники духовенства. Було нагороджено кращих військовослужбовців інституту.

Окрасою заходу став виступ заслуженого академічного зразково-показового оркестру Збройних Сил України.

Володимир Наконечний.
м.Житомир.
Фото автора.

“Птур”, якого обвінчали на передовій

Кілька місяців тому сюжет про вінчання на передових позиціях в секторі “М” під Маріуполем облетів відразу кілька українських телеканалів. Костянтин та Марина навіть не очікували такого сюрпризу від товаришів по службі. Хоча церемонія і проходила на передовій, проте бійці потурбувалися про створення справжньої весільної атмосфери для молодого подружжя. Як змінилося життя родини після такого незвичного ритуалу та де наразі несе службу Костянтин, відомий також за позивним “Птур”, – читайте в інтерв’ю.

27-річний Костянтин Тур – старший солдат, санітар-інструктор роти в 37-му окремому мотопіхотному батальйоні. 24-річна Марина Тур – економіст за освітою, а нині студентка Київської національної академії МВС. Пара стала подружжям ще чотири роки тому, проте наважилася на вінчання лише зараз.

– Чому вирішили повінчатися?

– Рішення прийшло саме собою, хоча для нас обох це дуже серйозний крок. Ми і раніше обговорювали вінчання, але, видно, були не готові. Дати обіцянку перед Богом бути вірними один одному – це раз і назавжди. Тому просто розписалися в загсі, а в церкву не ходили

– З капеланом попередньо домовлялися?

– Ні. Вийшло так, що до нас у частину на кілька днів приїхав капелан отець Андрій, щоб причастити і сповідати бійців, освятити позиції. Виявилося, що він мій земляк, також з Кіровоградської області. Ми розговорилися. Я розповів йому, що до мене їде дружина. А потім запитав, чи не залишиться він до вихідних і чи зможе нас повінчати.

– Якось готувався?

– Думав, що батюшка тихо обвінчає нас в бліндажі. Але дівчатка-військовослужбовці з нашого батальйону вирішили зробити свято незабутнім. Потай від мене домовилися з командиром батальйону скористатися БРДМом замість лімузина. З’їздили в Маріуполь за іконами Спасителя і Божої Матері, повітряними кульками, пелюстками троянд і пляшкою шампанського. А ще запросили телевізійників. Але перед тим запитали, чи згодні ми, щоб про нас розповіли на всю Україну. Ми вирішили: чому б і ні? Нехай цей чудовий момент запам’ятається. Може, й інші пари захочуть скріпити свої узи перед Всевишнім.

– Як проходила сама церемонія вінчання?

– З Маріуполя шафер і дружка спеціально для нас привезли ікони. Але ми вирішили, що краще, якщо нас благословлять іконою батальйону, адже вона вже намолена, а ті ікони будуть нашими особистими. Зазвичай молодих благословляють батьки, але нас благословив командир батальйону підполковник Олександр Лобас. Вінчання проходило у бліндажі, і на виході з нього ми потрапили під “дощ” з пелюсток троянд. Хлопці хотіли влаштувати салют, але оскільки зараз начебто перемир’я, тому порушувати тишу і провокувати противника не стали.

– Як Марина відреагувала на такий сюрприз?

– Спочатку була в шоці. Вона просто їхала відвідати мене і про майбутнє вінчання дізналася, коли квитки вже були на руках. Але важливо те, що дружина побачила, в яких умовах ми живемо, які в мене побратими, як виглядає населений пункт, який регулярно обстрілюють війська противника. Марина не відразу прийняла моє рішення їхати на фронт. Коли я йшов на війну, в нас з нею були різні погляди на ситуацію в країні, траплялися суперечки. Ми 2 дні розлучалися, а 2 дні жили нормально. Тож, коли вона вперше приїхала до мене, то змінила свої погляди майже кардинально.

– Після вінчання ще приїжджала на передову?

– Так. Нещодавно провідувала мене. Була кілька днів. Та й сам я вже їздив додому на 5 діб. Якраз на день народження донечки попав. Якби ротація була частіше, то було б набагато краще для всіх бійців. От, наприклад, в деяких підрозділах ротація особового складу проходить кожен місяць. Як результат – хлопці набагато якісніше виконують бойові завдання. Та й відпочити встигають.

– Як почалася твоя військова служба?

– В армії служу вже вісім років. У 2007-му прийшла повістка на строкову службу в армію. Проходив службу у Києві в 101-й бригаді охорони. Потім записався за контрактом у ракетну частину в Кіровограді, а там вже й бойові дії на сході України почалися. Цього літа контрактників перевели в Запоріжжя, в 37-й ОМПБ. Тепер я санітар-інструктор роти, головний медик. Пройшов волонтерські курси. Благо зараз перемир’я, тож поранених рятувати поки не доводилося. Лікую бійців від застуд, бронхітів, гайморитів. Медикаментами, на щастя, нам допомагають волонтери.

– Як познайомився з майбутньою дружиною?

– Марина – моя землячка, але ми познайомилися не в Кіровограді, а на курорті в Затоці ще чотири роки тому. Коли повернулися з моря додому, вже не розлучалися. Незабаром і розписалися. А вже на Покрову 2012-го у нас з’явилася донечка Варвара. Поки мене нема вдома, вже так виросла. Побачила нас по телевізору. Почала показувати пальцем на картинку і розповідати бабусі: “Мама татові повезла їсти на роботу. Папа нас захищає від Бабок-Ежек поганих”. По телефону потім сказала, що теж привезе мені їсти, чашку і Лунтика.

– Як ставишся до тих, хто уникає служби в армії?

– На мою думку, всі, хто має руки-ноги, – має йти воювати. Сам раніше підколював тих, хто косить від служби. А зараз розумію, що гинути через тупі команди та через армійський дебілізм, через злиту інформацію – не кожен наважиться на таке. Як тільки ми приїхали на ці позиції, майже кожному прийшли смски приблизно такого змісту: “Господа неонацисты! Кто с мечем придет, тот от него й погибнет. Сдавайтесь”. Відповісти на цю смску не можеш – у номері не вистачає однієї цифри. От вам і війна.

– Чого не вистачає на службі? Як в матеріальному, так і в духовному сенсі.

– В принципі, все, чого не вистачає, передає рідня або привозять волонтери. Не холодні й не голодні тут. Щодо духовного стану, то приїздить капелан. Бажаючі мають змогу поспілкуватися з ним. А так, то з недоліків можна назвати наявність вільного часу. Люди починають пити. Що-що, а на алкоголізм я тут надивився вдосталь. П’яний зі зброєю – дуже погано. Від цього й виникають різні курйозні та неприємні ситуації на лінії фронту. З тим самим, є час, щоб порибалити. Вдома стільки б часу не було (посміхається).

– Коли для тебе закінчиться війна?

– Коли Україна стане Україною. Коли не буде ніяких “ДНР” чи “ЛНР”. Після війни я не бачу себе військовим. Через рік в мене закінчується контракт. Якщо на той момент війна ще не закінчиться буду волонтером.

Спілкувалася Ярослава Зоріна. “Крила України”.

Від імені Державного концерну “Укроборонпром” щиро вітаємо колектив Державного підприємства “Запорізький державний авіаційний ремонтний завод “МіГремонт” з 75-ю ювілейною річницею створення! Разом із запевненнями у глибокій повазі хочемо висловити подяку за ваш внесок у справу зміцнення економічного та промислового потенціалу нашої держави, за щоденну копітку працю на користь процвітання України.

За час нашої співпраці ми мали нагоду переконатися у високій кваліфікації, професійності та оперативності працівників вашого підприємства, які завжди поєднувались із готовністю якісно, своєчасно та успішно вирішувати виробничі завдання. Впевнені, що наша спільна діяльність і надалі слугуватиме розвитку оборонно-промислового комплексу та зростанню експортного потенціалу України.

Від усієї душі бажаємо вам міцного здоров’я, натхнення, нових творчих ідей, довгих і плідних років роботи, щасливої долі та всіляких особистих гараздів!

З повагою та найкращими побажаннями
Генеральний директор Р.Романов.

15 грудня 2015 року Державному підприємству “Запорізький державний авіаційний ремонтний завод “МіГремонт” виповнилося 75 років від дня заснування.

У грудні 1940 року в м.Таллінн Естонської РСР були сформовані 57-мі стаціонарні ремонтні майстерні, які і стали засновниками цього провідного в авіаційній галузі України підприємства.

Протягом Другої світової війни та у повоєнний час підприємством було освоєно ремонт бойових літаків радянського, американського та англійського виробництва. У 1951 році підприємство отримало постійне місце розгортання у м.Запоріжжя. Згодом, у 60-80-ті роки, завод освоїв ремонт і модернізацію принципово нової на той час авіаційної техніки – літаків Як-28 та МіГ-25.

За часів Незалежності підприємством освоєно ремонт літаків Су-17, Су-25 та Су-27.

Незважаючи на ремонтну спрямованість, підприємством у 2000-х роках розпочато комплекс робіт із базової модернізації літаків Су-25. Цілеспрямованість колективу підприємства дозволила вже на цей час отримати другий, глибокий варіант модернізації літаків Су-25 та поширити здобутий досвід на модернізацію літаків Су-27.

Сьогодні ДП “Запорізький державний авіаційний ремонтний завод “МіГремонт” має потужну ремонтну базу, досвідчене конструкторське бюро та у повній мірі й з високою якістю забезпечує потреби Повітряних Сил Збройних Сил України із ремонту та виготовлення комплектувальних виробів, дослідження технічного стану з метою збільшення встановлених показників, дообладнанням засобами захисту від авіаційних засобів ураження.

Протягом 2014-2015 років в умовах зовнішньої агресії та дій незаконних збройних формувань на сході нашої держави підприємством у повному обсязі забезпечено необхідну евакуацію, відновлення та введення до строю пошкодженої під час виконання бойових завдань авіаційної техніки.

Істотний вклад Державного підприємства “Запорізький державний авіаційний ремонтний завод “МіГремонт” дозволив отримати максимальну динаміку у питаннях відновлення та підтримання справності освоєних підприємством типів авіаційної техніки.

У день 75-ї річниці з дня створення щиро вітаю директора Державного підприємства “Запорізький державний авіаційний ремонтний завод “МіГремонт” Фурдила Сергія Андрійовича та весь колектив очолюваного ним підприємства з цим святом! Висловлюю всім вам слова глибокої вдячності за самовідданість інтересам вітчизняної авіації та високий професіоналізм, вагомий внесок у забезпечення суверенітету нашої держави!

Головний інженер авіації Повітряних Сил – начальник управління головного інженера авіації авіації Командування Повітряних Сил Збройних Сил України генерал-майор П.Скоренький.

Сімдесят п’ятий грудень заводчан

15 грудня виповнилося 75 років одному з провідних підприємств вітчизняної авіаремонтної галузі, Державному підприємству “Запорізький державний авіаційний ремонтний завод “МіГремонт”. Це підприємство із багатими традиціями й безцінним досвідом ремонту й модернізації авіаційної техніки сьогодні є дуже важливою складовою українського військово-промислового комплексу. Саме звідси у стройові авіаційні частини Повітряних Сил Збройних Сил України йдуть відремонтовані й модернізовані бойові літаки, так необхідні нашій країні у лиху годину воєнної агресії проти України.

Майбутній потужний український авіаремонтний завод був сформований як стаціонарні авіаційні майстерні в період з 6 по 15 грудня 1940 року у столиці Естонії місті Таллінні – рівно через чотири місяці після приєднання Естонії до СРСР і за півроку до нападу на Радянський Союз нацистської Німеччини.

Час був непростим, вже другий рік поспіль тривала Друга світова війна, і по всьому було видно, що на досягнутих загарбанням Третій Рейх не зупиниться, тож Червона армія прискореними темпами зміцнювала свою обороноздатність. Зокрема, у війська надходили нові літаки, відтак, час вимагав і створення нових авіаремонтних потужностей. Серед таких були й 57-і САМ, створені надшвидкими темпами у Таллінні. Протягом лише тижня майстерні були сформовані, укомплектовані технікою, особовим складом та ремонтним фондом і приступили до виконання завдань за призначенням.

Роки Великої Вітчизняної війни стали найбільшим випробуванням для особового складу підприємства. Перелік найменувань авіаційної техніки, ремонт якої майстерні виконували протягом чотирьох років війни, насправді вражає. У 1941-45 роках авіаторемонтники повертали у бойовий стрій ВПС РСЧА винищувачі І-16, МіГ-3, ЛАГГ-3, Як-7, Ла-5, бомбардувальників Пе-2 та ТБ-3, а також винищувачі англійського та американського виробництва. Нерідко ремонтні роботи виконувалися буквально під обстрілами, в умовах оточення, а відступаючи на початку війни разом із військами, ремонтники у польових умовах знову й знову розгортали майстерні й з коліс вкотре розпочинали й ставили на потік ремонт і відновлення пошкодженої в боях авіаційної техніки. За мужність та героїзм, вірність військовому обов’язку та самопожертву сотні військовослужбовців 57-х стаціонарних авіаційних майстерень, які у роки війни проходили службу у цій частині, були удостоєні високих урядових нагород.

На початку 1952 року авіаційні майстерні були переведені до м. Запоріжжя. Відтоді саме у столиці козацького краю підприємство дає нове життя крилатим машинам.

Шістдесяті роки увійшли у літопис підприємства освоєнням принципово нової техніки – винищувач Як-28. У 70-ті роки розпочалась епоха літаків нового покоління, і заводу доручили опанувати ремонт та модернізацію МіГ-25 усіх модифікацій. У 80-ті роки, під керівництвом Валентина Кальонова, завод почав планово ремонтувати літаки МіГ-25 та виконувати на них перший та другий середній ремонт. Дев’яності ознаменувалися для запорізьких авіаремонтників початком епохи літаків сімейства Сухого – Су-17, Су-25 та Су-27 усіх модифікацій. Завдяки зусиллям колективу заводу постійно збільшувалися обсяги виробництва, відпрацьовувались важливі контракти з іноземними замовниками, які зміцнювали економічний потенціал підприємства та держави в цілому.

– Висококваліфікований персонал і багаторічний досвід ремонту авіаційної техніки, сучасні технології і технологічне оснащення, чітка організація виробництва, а також багатоступінчастий контроль якості на усіх етапах ремонту дозволили Запорізькому авіаційному ремонтному заводу у 2000 році отримати Міжнародний сертифікат відповідності стандарту ISO, – розповідає директор підприємства Сергій Фурдило. – Завод активно і успішно працює над модернізацією літаків Су-27, Су-25 і є головним підприємством в країні щодо виконання програм модернізації цих літаків. Завдяки наполегливій роботі колективу заводу постійно підтримується льотна готовність літаків бойових частин Повітряних Сил Збройних Сил України та інших авіаційних структур. Підприємство співпрацює більш ніж з 17 країнами зарубіжжя, має високий міжнародний авторитет.

Звичайно, за цими словами стоїть щоденна копітка праця особового складу підприємства, адже якісне виконання ремонту авіаційної техніки – завдання непросте, і від старання кожного працівника на своєму робочому місці залежить життя льотчика, безпека польотів, а також – успіх виконання ним бойового завдання, що в останні роки набуло для українських соколів нового змісту. Зважаючи на державне значення своєї роботи з ремонту й модернізації бойової авіаційної техніки, сьогодні трудівники заводу-ювіляра працюють, не покладаючи рук, роблячи все від них залежне задля зміцнення обороноздатності України, за що – честь їм і хвала!

Олексій Тригуб.
“Крила України”.

Павло Пугач:

“Кожен пошкоджений автомобіль, як поранений солдат”

Ось уже півтора роки киянин Павло Пугач в армії. В армії тих, кого не звали, не просили, не призивали і не змушували. В армії тих, хто сам прийняв для себе рішення, знайшов свою нішу, зайняв позицію і працює.

Сьогодні Павло – воїн, хоч і не боєць фронту, а технік. Доки в країні триває війна, чоловік не бачить себе в іншому амплуа. Киянин займається ремонтом автомобілів і впевнено йде до своєї мети – створення ремонтного підрозділу. Як жартує сам чоловік, у нього брудні руки і чиста совість. Та руки після війни він обов’язково відмиє.

Із щирою наївністю і великим бажанням

До війни Павло Пугач займався будівельним бізнесом. Одразу після захвату аеродрому Бельбек в Криму підприємець пішов записуватись добровольцем в армію. У військкоматі він отримав відмову. Але не здавався – знайшов можливість повернутись до авіаційної військової частини в Борисполі під Києвом, де колись служив. Зараз Павло – цивільна людина, та повністю присвячує себе службі на благо країни.

– Свою нішу я знайшов не одразу. Я прийшов із щирою наївністю і бажанням допомогти, та наштовхувався зовсім не на ту реакцію, на яку розраховував. Сьогодні з усіх сил намагаюсь запустити ремонтний підрозділ в Києві. Справа в тому, що я завжди був тісно пов’язаний з механікою, технікою, мені це подобається, я в цьому розуміюсь.

Павло і координує процес ремонту військових автомобілів, і безпосередньо займається ним.

– Мене дуже тішить, що я знаходжусь на своєму полі і граю за своїми правилами. Я вдома, в рідному місті. Мої друзі, які тримають СТО, активно допомагають мені. До прикладу, якщо треба масло для машин, то я приходжу і кажу: “Мені треба масло”. У відповідь, як правило, чую: “Не питання! Бери!”

“Ремонт техніки, як медична допомога”

Ставлення до пошкоджених автомобілів Павло проектує на медицину. Пошкоджені автомобілі дійсно багато в чому нагадують поранених солдатів. Завдання: зберегти їм життя, вилікувати і повернути до строю, а не розікрасти на органи і продати їх.

– Якщо вам кажуть, що в ремонті пошкодженого вантажного автомобіля немає доцільності, вас обманюють. Просто немає бажання, знань і кваліфікації. Ремонт техніки, як і медична допомога, буває різної складності. Можна повернути з того світу інсультника, а можна забинтувати палець. Так от ми займаємось поверненням з того світу інсультників. Я дістаю з бази зберігання кримські машини, що є розукомплектованими на 40 відсотків, розбитими, знищеними, і повертаю їх до життя. Один такий УАЗ ми не так давно видали, другий – зараз фарбуємо, третій – збираємо.

За останній рік придбав 7 тонн металобрухту

Чоловік поділився, що запчастини до техніки часто приносять небайдужі українці, він знаходить їх у гаражах, у металобрухті… Скрізь, але не там, де повинен був би знаходити.

– У нашій країні є золоте дно – пункти прийому металолому. Вже третій автомобіль я відновлюю саме звідти. Техніка, яку привозять і скидають в металолом, часто є ще дуже навіть непоганою. Якщо докласти зусиль, мати певні знання, не лінуватись, то за допомогою цієї техніки можна відновити військову. За цей рік я купив 7 тонн металобрухту, щоб використати з нього необхідні запчастини.

Павло розповів, що йому не вистачає підтримки зацікавлених в ремонті автомобілів людей.

– Якби я відчував підтримку, наша ефективність роботи була б збільшена в десять разів. Основною хворобою в армії є “мені все одно”. На прохання допомогти з пошуком запчастин, часто чую: “Мені все одно, сам шукай”. У відповідь на ініціативи також часто лунає: “Мені все одно”. Другий фронт моєї діяльності – боротьба з цією байдужістю. Проте зустрічав немало офіцерів, які пройшли бойові дії і знають, чого коштує така байдужість. З ними працювати – одне задоволення.

Немає автомобіля – немає проблем

Павло не вважає себе волонтером. Каже, що це поняття є дуже замусоленим і вживається навіть до бабусі, що спекла пиріжок для фронту. Чоловік вважає себе не волонтером, а добровольцем.

– Як на мене, то результати діяльності є вагомими. Є чимало офіцерів, що тихенько показують великий палець догори і кажуть: “Ми з тобою”. Та не обходиться і без вставляння палок в колеса. Найважче – боротись з флегматичністю, що є дуже безвідповідальною. На жаль, є офіцери, які дотримуються думки, що краще нічого не зробити і отримати за це на горіхи, ніж зробити і все одно отримати. Немає автомобіля – немає проблем. Немає запчастин? Нічого страшного, почекаємо, доки будуть.

Ремонтом техніки Павло займається на пару з працівником рембату. Час від часу на допомогу приходять ще двоє людей, яким Павло з власних заощаджень виплачує заробітну плату.

– Якщо двоє людей за місяць роблять повний капремонт двом військовим автомобілям, а в другому підрозділі 60 чоловік два місяці навколо цих машин водять хороводи, виникають питання. Та чомусь питання викликають не до тих шести десятків людей, а до мене. Ніхто не докладає зусиль, аби змусити тих людей працювати, навпаки ж, шукаються недоліки у моїй діяльності.

Вдосконалювати автомобіль 60-х років – невдячна справа

Чоловік розповідає, що бійці часто звертаються за допомогою напряму, проте він працює лише з тими, кого добре знає.

– Є в мене друзі в артилерійській бригаді, у них є санітарна техніка. Вона часто виходить з ладу, тому що автомобілі є дуже старими. Я знаю цих людей, знаю, що вони не вбивають техніку, бережуть її. Нерідко ремонтую певні агрегати і відправляю їм. А от сьогодні до мене звернулась людина в соціальній мережі і сказала: “Мені потрібна коробка передач на УАЗ”. Вибачте, але вона коштує 9 тисяч гривень. Чому я повинен віддавати коштовну річ невідомо кому? Мені вона теж потрібна. Питаю: “А ви заявку писали?” “Та її не задовольнять”. “А писали?” “Ні”. Розмова закінчена. Усі звернення потрібно ділити мінімум у два рази.

Техніка, яку робить чоловік, є транспортною. Вона повинна із одного пункту в другий доїхати максимально швидко, без поломок і привезти якомога більше вантажу. Та без певної модернізації все одно не обходиться.

– Ми вдосконалюємо техніку не тому, що нам так хочеться, а тому, що запчастин, які ставились у ті часи, зараз вже немає. Вдосконалювати машину проекту 60-го року, м’яко кажучи, невдячна справа. З баби дівку не зробиш.

То літера не та, то не під тим кутом надруковано

Павло відремонтував чимало техніки, та часто на перешкоді стають паперові проблеми.

– Ми маємо ремонтувати техніку, що виводилась з Дебальцевого 128-ою бригадою. Та вже пройшов четвертий тиждень з тих пір, як автомобілі були доставлені, а ремонт так і не розпочався. Справа у тому, що папери на ремонт досі не готові. То не ті літери, то не під тим кутом надруковано. Та я вважаю це елементарним небажанням людей працювати.

Хлопці на передовій дійсно потребують цієї техніки, тому киянин не планує припиняти свою діяльність.

– Я вже півтора роки працюю без зарплати. Та доки мені є за що їсти, не зносився останній костюм, я нікуди не піду. Чув думку, що я прийшов в армію, аби побудувати кар’єру. Кар’єру кого? І головне, навіщо це мені? Якби не війна, я б жив собі щасливо і надалі займався бізнесом.

Коли в країні війна, кожен чоловік повинен стати воїном

Рідні з розумінням поставились до бажання Павла працювати на благо країни. Чоловік ще й агітує товаришів іти служити.

– Дружина намагається зрозуміти мене. Але, як ви поставитесь до того, що чоловік замість зарплати буде просити у вас кредитну картку і знімати з неї кошти? Зараз я вимушений служити, як і будь-який нормальний чоловік. Загітував свого товариша, з яким раніше проходив службу в Борисполі, іти до армії. Тепер ми тут разом. Я займаюсь транспортом, він – бронетехнікою.

Донька киянина вчиться у військовому вузі. Батько робить усе можливе, аби розчистити їй дорогу, зробити армію такою, якою вона повинна бути.

– Через чотири роки вона вийде з університету молодим лейтенантом. Не хочеться, щоб її поглинула буденна армійська багнюка.

Війна не змінює, вона – проявляє

У житті Павла за останній рік з’явилось чимало людей, яких він поважає і в яких не сумнівається.

– Війна не змінює людей, вона їх проявляє. Коли ви потрапляєте в складну ситуацію і від вас тікають друзі, то це не тому, що ваша ситуація змінила друзів, вона їх проявила. З величезною кількістю людей я перестав здоровуватись і спілкуватись.

Чоловік впевнений: кожна людина повинна зрозуміти, що війна її стосується, що вона загрожує їй особисто і що певна частина країни належить особисто їй.

– Добре робити зовсім не складно. Є час заробляти гроші, є час, коли потрібно захистити свою країну, родину і себе.

Анастасія Олехнович. “Крила України”.

На варті добробуту мирного населення Донбасу

Одну зі стін робочого кабінету майора Ігоря Піки майже повністю займає жовто-блакитне полотнище. Втім, це не просто Прапор України, а єдина святиня, яку офіцер зміг вивезти з вже оточеного Дебальцевого. На прапорі – імена, підписи, номери телефонів, позивні бійців та офіцерів ЗС України, Нацгвардії, міліції, прикордонників. Декого вже немає серед живих.

З грудня 2014 по лютий 2015 роки він виконував обов'язки офіцера групи цивільно-військового співробітництва. Сепаратисти жадали взяти місто: гатили по Дебальцевому з усіх калібрів, не розбираючи цілей. Під вогонь потрапляли не лише армійські укріплення, а й житлові квартали, дитячі садки, лікарні, магазини.

– Під час одного з таких обстрілів групу ЦВС сектору врятувало буквально диво, – розповідає майор Піка. – Ми виїхали на виконання чергового завдання. Здалека почули вибух. Коли оглянулися, отетеріли – повертатися було нікуди: будівлю, де ми квартирували, до фундаменту зруйнувало вибухом.

Що саме прилетіло від російських терористів – досі не відомо. Офіцери групи ЦВС намагались дослідити місце вибуху, знайти принаймні щось із власних речей. Але марно. Цей боєприпас зміг вщент знищити капітальну бетонну споруду і навколишні будівлі. Та хлопців з підрозділу ЦВС ця біда оминула.

Загалом така військова структура, як цивільно-військове співробітництво, є порівняно новою для Збройних Сил України. В нашій державі вона виникла тоді, коли армійці почали звільняти від російської "братської любові" українські міста та села. Полишаючи населені пункти, окупанти не шкодували нічого – підривали мости, грабували місцевих мешканців та магазини.

Своїм головним досягненням майор Ігор Пика вважає організацію евакуації з палаючого Дебальцевого мирних мешканців. Тоді у місто зайшли пасажирські автобуси. Людей вивозили на два боки: охочі могли податися на тимчасово не підконтрольні Україні території або ж у бік Слов'янська та Краматорська.

Зі слів офіцера, охочих поринути у життя бандитських анклавів зібралось близько 20 чоловік. Автобуси ж на українську сторону були забиті вщент. Люди, живучи під кулями окупантів, швидко протверезіли від пропагандистського дурману та зробили свій вибір на користь мирного існування на території реальної держави.

Завдань у групи ЦВС сектору було безліч: розвезення харчів та ліків для місцевого населення, вивезення наших "200-х" та багато іншого. Але завдання ЦВС в бойових умовах – не просто підправити паркан чи залатати дах у бабусі-одиначки в прифронтовому селі. На думку майора Ігоря Піки, з місцевими слід чим більше говорити, доносити інформацію, переконувати у перевагах нормального цивілізованого існування. Армія має сприйматись не як руйнівник звичного світу, а як захисник та опора людей і держави.

– Якщо треба буде – знову вирушу в зону АТО, – каже офіцер, – неважливо, в який сектор і з яким завданням. Українські землі треба звільняти. Це моя чітка життєва позиція.

Майор Ігор Піка – добре підготовлений професійний військовослужбовець. Офіцер каже, що курс цивільно-військового співробітництва незабаром стане обов'язковим у підготовці всіх, без винятку військовослужбовців. Принаймні базові знання та навички будуть включені у процес навчання військовослужбовців Збройних Сил України.

Лікарні Маріуполя забезпечили антибіотиками

Група цивільно-військового співробітництва сектору "М" забезпечили цивільні лікарні міста Маріуполя необхідними антибіотиками широкого спектру дії.

– Наша група отримала ці ліки від "Волонтерської сотні", – говорить офіцер ГЦВС у секторі "М" Костянтин Сюлєв. – А оскільки наші військовослужбовці повністю забезпечені саме цим видом медпрепаратів, то було прийняте рішення перенаправити їх до цивільних лікарень.

Майже 5000 доз антибіотика були доставлені до Маріупольської міської лікарні швидкої медичної допомоги та до міських лікарень №1 і №2.

– Дякуємо вам за таку несподівану допомогу, – говорить начмед Маріупольської міської лікарні №1 Єкатерина Юрченко. – Ви не лише захищаєте нас, але й даєте змогу вилікувати якомога більшу кількість людей безкоштовно, а це у наш час дуже важливо. Адже зараз, наприкінці року, нам суттєво не вистачає ліків, оскільки бюджетні гроші на 2015 рік вже майже скінчились, а потреби наші, нажаль, ні.

Наталія Ярмілко. "Крила України". Фото автора.

Позашляховик від благодійників

В одній із частин зенітних ракетних військ Повітряного командування "Захід" відбулась непересічна подія. Приватний підприємець міста Шепетівка Орест Юзвенко, який сам пройшов АТО та лише нещодавно був демобілізований з лав Збройних Сил України, спільно з підприємцями міста та Благодійним фондом "Серце Ангела" відновили та подарували особовому складу частини автомобіль "Опель Монтерей". Вже 12 грудня позашляховик був відправлений до одного з підрозділів військової частини, що виконує бойові завдання в зоні проведення антитерористичної операції.

На урочистому шикуванні настоятель церкви Святих мучеників Бориса і Гліба отець Василь провів для особового складу частини молебень та освятив подарунок. Наприкінці заходу волонтерами урочисто вручено ключі від автомобіля старшому водію-механіку старшому сержанту Дмитру Лащу.

Командир Шепетівського зенітного ракетного полку полковник Сергій Рябко висловив подяку всім меценатам, які надали матеріальну допомогу за активну громадянську позицію та патріотизм, надання дієвої допомоги особовому складу полку.

Ірина Баранова. м.Львів.

Як ті, хто в армії служив, охоче сміються в цирку!

Понад 700 діючих військовослужбовців Збройних Сил України, демобілізованих учасників АТО та членів їхніх сімей протягом останнього місяця побувало у Харківському державному цирку імені Федора Яшинова. Оцінити майстерність акробатів, дресирувальників та клоунів наші армійці змогли під час благодійної акції, яку митці назвали "Для Вас, захисники Вітчизни!"

Ще наприкінці жовтня генеральний директор Харківського цирку Олексій Житницький пішов назустріч керівництву 9-го гарнізонного Будинку офіцерів і майже на кожній виставі передбачив безкоштовні місця для військовослужбовців та їхніх рідних.

– Ми давно співпрацюємо з військовими і в рамках військово-шефської роботи постійно організовуємо подібні благодійні заходи. Адже артистам цирку дуже важливо подарувати позитивні емоції людям, які захищають мир і спокій в країні. На Новорічні свята ми також будемо чекати на людей у погонах, – зауважив Олексій Житницький.

На завершення благодійної акції начальник 9-го ГБО майор Володимир Росляк вручив почесні грамоти Олексію Житницькому та художньому керівнику програми "Сузір'я цирків світу" Дмитру Зельцеру.

– Від імені командування Харківського гарнізону та себе особисто висловлюю велику вдячність за цей подарунок для військових у вигляді позитивного настрою. Бажаю великому колективу Харківського цирку творчих злетів і тільки мирного неба над головою. Слава Україні! – так підсумував спільну роботу з артистами майор Володимир Росляк.

За словами офіцера, на час проведення Новорічних та Різдвяних свят його підлеглі готують безліч цікавих заходів для армійців, у яких візьмуть участь понад 3000 осіб.

Дмитро Горбунов. м.Харків.

Нотатки вимушеного переселенця

Друкується мовою оригіналу

Алексей вернулся на Донбасс в середине 2000-х. За его плечами был 50-летний жизненный опыт, трудовая деятельность на "просторах бывшего СССР", а в планах – обустройство быта, работа на одном из предприятий родного города, помощь уже престарелым родителям, встречи с родными и близкими, школьными друзьями и "ребятами из нашего двора" по поводу и без, футбольные баталии с коллегами-ветеранами... В общем, все как и у большинства: где родился, там и пригодился. Так думалось. И так было до 2014 года.

…Войны пока не было. Но еще в апреле во время поездки в Харьков Алексею довелось наблюдать вертолеты вдоль "ростовской" трассы, колонну военной техники в районе Славянска, оборудование гражданскими лицами "блокпоста" из автомобильных шин где-то в районе поворота на Соледар и некоторые другие вещи, не присущие обычной мирной жизни. На телевизионные экраны на смену сюжетам о Евромайдане и Крымском полуострове пришли настораживающие новости о событиях в Донецке и Луганске. Пока еще только настораживающие, но более информированные и думающие телезрители видели потенциально очень нежелательные перспективы (а как же этого не хотелось!) для всего региона. Смотреть было что. Удивляло, а кого-то и не удивляло, одно: телекартинка транслировалась вроде бы одна, а комментарии к ней у разных каналов были зачастую прямо противоположные. У "России-24", "НТВ" и "LifeNews" – одна оценка происходящего, у "1+1", "ТРК "Украина" и "СТБ" – другая. Что смотрели земляки Алексея? Кто как. Нередкими были и такие отзывы: "Ой, я вчера стала смотреть новости, а они на украинском. Одно слово поняла, два не поняла. Взяла и переключила на другой канал".

Война приближалась все ближе и ближе. В конце весны в городе, как, впрочем, и в соседних населенных пунктах, появились вооруженные казаки. Были ли они раньше? Были, но не в таком, на порядок большем, количестве, а про оружие и говорить нечего. Из уст в уста передавалась новость, что кто-то видел "Ниву" с наброшенным на переднюю дверцу бронежилетом и надписью на нем "Аллах Акбар". Стало больше вооруженных людей в обычной гражданской одеждой. Называли они себя ополченцами. Для любознательных не было проблемой заглянуть в Интернет и узнать, что одно из определений гласит: "Народное ополчение – это войско, создаваемое в помощь регулярной армии, преимущественно на добровольных началах". Добровольно? Возможно, да. А в помощь какой армии, а против кого? Эти вопросы задавать вслух было уже опасно. Как, увы, и многое другое.

Жарким летним днем в город пришла война. Обстрелы были по большей части беспорядочными: кто, откуда, куда, для чего, когда будет следующая артиллерийская дуэль? Все это для подавляющего большинства населения было непривычным и страшным. Правда, в местных средствах массовой информации и при входах в подъезды задолго до залпов были размещены памятки о том, как вести себя в таких ситуациях: где и как прятаться, что желательно иметь при себе, как оказать элементарную медицинскую помощь. Но одно дело читать, а совсем другое под разрывы мин и снарядов бежать в подвал из квартиры многоэтажки, при этом реально ощущая под ногами дрожь панелей перекрытия. К тому времени уже практически никто не оставлял детей без присмотра. А вот старики и люди с ограниченными возможностями без помощи соседей оставались практически не защищенными и могли погибнуть под завалами или просто умереть из-за нервного перенапряжения. Были и такие случаи. Существенно изменился годами устоявшийся быт. Мобильная связь работала с перебоями. Из-за повреждений водо-, газо– и электросетей вопросом выживания стали "походы" с ведрами, канистрами, "баклажками" и другими емкостями к водокачкам, колодцам и родникам, а пищу зачастую стали готовить на кострах во дворах все тех же многоэтажек.

Еще до наступления горячей фазы войны Алексею не раз приходила мысль выехать на какое-то время из города, как сделали некоторые его родственники, знакомые и соседи. Но на это не решались родители, верящие в то, что большая беда пройдет стороной. И лишь после того, как то, что когда-то казалось далеким и нереальным, стало частью жизни, когда настоящий кошмар поселился рядом, было принято совместное решение пробовать выезжать. Но куда? И когда? Ведь можно было попасть под артобстрел. На каком-либо блокпосту могли элементарно "отжать" автомобиль (такие случаи тоже были нередкими). Все, что угодно могло приключиться и уже вдали от дома, но еще в не до конца спокойном месте. Да мало ли что могло произойти? В один из дней Алексей пошел к кинотеатру, откуда отъезжал частный микроавтобус, водитель которого занимался вывозом людей в Харьков. Однако в условленное время (пассажиры заранее созванивались с водителем и заказывали места) автобуса не было. Зато желающих уехать оказалось больше, чем мест – люди были готовы уехать во что бы то ни стало: стоя, сидя друг у друга на коленях…

Среди ожидающих Алексей встретил и своего давнего друга Юрия, который, не имея предварительной договоренности с водителем автобуса, хотел отправить подальше от войны своих двоих (уже совершеннолетних, но какая разница?) детей. Мобильной связи с водителем не было, но люди продолжали ждать. Разговоры друг с другом почти не велись. У каждого в голове были свои мысли, но все они сводились к одному общему вопросу: "Появится ли шанс в ближайшее время выбраться из этого ада, застанет ли очередной артобстрел людей прямо здесь и, если да, то чего ожидать, к чему готовиться сегодня вечером, ночью, завтра утром?" Прошло полчаса, сорок минут, час, полтора. Алексей отвел в сторону товарища и сказал ему: "Юра, я решил пробовать ехать. Сейчас бегу к родителям, потом в гараж за машиной. Если хочешь, у меня есть еще два места, могу взять твоих детей". Юра не возражал – ведь это был еще один шанс обезопасить свою детвору. Родителей Алексей не уговаривал, они уже сами все понимали; пришлось только сделать короткие напоминания по поводу перекрытия газового крана, отключения всех электроприборов, проверки наличия документов…

Когда Алексей с родителями подъехал к месту, где он расстался с Юрой, там не оказалось ни одного человека. Спросить об автобусе было некого, мобильная связь по-прежнему не работала. Уехать и не узнать, что с детьми Юрия, было бы для Алексея чем-то похожим на предательство. Пришлось направляться не в сторону выезда из города, а наоборот вернуться назад, к дому, где жил друг. Родители не одобрили этот план: отец сказал, что возвращаться – плохая примета, реакцию мамы Алексей понял, взглянув в зеркало заднего вида. "Мы сейчас не будем возвращаться ни домой, ни во двор, даже не будем ехать по той дороге, по которой ехали сюда, – ответил Алексей, – но уехать вот так, не узнав, что произошло, будет неправильно". Догнали Юрия почти у самого дома, где он проживал. Его рассказ занял несколько секунд. Автобус все-таки приехал. Водитель взял всех. В салоне оказались заполненными и места для сидения, и места для стояния. Уже пожимая друг другу руки, Юра вдруг сказал: "Леша, а возьмите сейчас мою жену. Мы быстро. А я уже как-нибудь потом". Минут через 5-6 рядом с мамой Алексея на заднем сиденье автомобиля была вся в слезах Татьяна.

Вынужденные попутчики уезжали от войны, но это только географически она оставалась у них за спиной. Относительно быстро и, к счастью, без особых проблем удалось добраться до рубежа, который впоследствии будет назван "линией разграничения". Тяжело объяснить почему, но именно там сначала Татьяну, а потом и маму Алексея охватила истерика: потоки слез, причитания, громкие возгласы… Вскоре на горизонте показался блокпост с развевающимся сине-желтым флагом. Находившиеся на блокпосту "бандеровцы", "правосеки" и "нацики", которыми так старательно пугало российское телевидение, оказались вполне нормальными людьми. Пока мужчины проверяли документы, осматривали салон и багажник автомобиля, две девушки-медсестрички всячески старались успокоить все еще рыдающих на заднем сиденье женщин: предложили измерить давление, дали успокоительное, пригласили пройти в медицинскую палатку, просто поддержали словами, причем вели разговор на русском (!!!) языке. После соблюдения необходимых формальностей и оказания помощи воины с синими ленточками на рукавах камуфляжа подсказали, как быстрее и безопаснее проехать дальше.

В тот день казалось, что обратная дорога, дорога домой, наступит недели через две. О сроке в два месяца и думать не хотелось.

С момента описанных событий идет второй год…

Алексей Ионов.

Альянс допоможе Туреччині зміцнити ППО

Генеральний секретар Північноатлантичного альянсу Єнс Столтенберг заявив, що Анкара більше інших союзників альянсу постраждала через кризу на Близькому Сході. Відтак, вже до Різдва у НАТО збираються прийняти "пакет заходів" для допомоги Туреччині, до якого обов'язково входитимуть кроки стосовно розвитку системи протиповітряної оборони країни.

Очевидно, таке сприяння із боку НАТО викликане інцидентом зі збиттям турецькими F-16 російського бомбардувальника Су-24, що впав над сирійською територією неподалік кордону із Туреччиною. Наразі невідомо, що саме входитиме до "пакету допомоги". Можливо, зміцнення ППО країни проводитиметься шляхом посилення відповідними підрозділами країн-партнерів по Альянсу, як це було в рамках операції Active Fence, а можливо, й шляхом оренди/продажу Туреччині зенітних ракетних систем. Так чи інакше, у НАТО переконані, що "кожна країна має право захищати свою територіальну цілісність і повітряний простір".

Нагадаємо, що для посилення ППО на кордоні із Сирією у 2012-му в рамках проведення операції Active Fence НАТО дислокувало у Туреччині підрозділи ЗРК "Patriot" із США, Німеччини, Іспанії та Нідерландів. У серпні 2015-го США та Німеччина оголосили про виведення власних підрозділів. Сполучені Штати, до речі, законсервували свої позиції на території Туреччини. Їхню роботу тут можуть відновити протягом одного тижня. У листопаді термін проведення операції сплив.

Швеція поновить планування тотальної оборони

Швеція після двадцятирічної перерви відновить планування загальної оборони. Таке рішення було прийнято урядом країни минулого тижня через загострення воєнно-політичної обстановки у балтійському регіоні та загалом у світі. У подібних умовах, як упевнені в шведському уряді, суспільство має бути готовим до війни, використовуючи для цього як цивільні, так і військові засоби оборони.

Командування Збройних сил Швеції, Держуправління з кризових ситуацій, цивільні відомства повинні до червня 2016 р. подати свої пропозиції щодо координації дій шведських міністерств і відомств, пріоритетів тотальної оборони і потреби в додаткових ресурсах.

Як підкреслив в рамках засідання міністр оборони Швеції Петер Хультквіста, раніше в країні здійснювалося планування загальної оборони. Воно охоплювало приватні підприємства, органи державної влади, місцеве самоврядування та Збройні Сили. І зараз, після тривалого періоду відсутності загального планування оборони країни, цей процес повністю відновиться.

Перший F-35A італійського виробництва передали ВПС Італії

Нещодавно на італійській авіаційній базі Камері відбулася церемонія передачі ВПС Італії першого складеного на розташованому в Камері підприємстві Final Assembly and Check Out (FACO) багатоцільового винищувача п'ятого покоління Lockheed Martin F-35A Lightning II (серійний номер AL-1, італійський номер 32-01). Він став першим літаком цього типу, складеним за межами США.

Контрольоване італійською державою підприємство FACO створено спільно корпорацією Lockheed Martin (25% участі) і італійською компанією Alenia Aermacchi (входить до складу групи Finmeccanica, 75% участі) і є єдиним неамериканським майданчиком зі складання F-35. Тут планують складати всі літаки F-35 для ВПС Італії, яких країна планує загалом закупити близько 90 одиниць: 60 у варіанті F-35A та 30 у палубній модифікації F-35B. Також тут складатимуться літаки для Нідерландів (37 F-35A) і, не виключено, в перспективі для інших експлуатантів. Крім того, FACO буде головним підприємством з обслуговування і ремонту літаків F-35 в Європі, в тому числі і Збройних сил США. Окрім складання F-35, Alenia Aermacchi виступає також підрядником Lockheed Martin з виробництва елементів комплектів крила F-35.

Італія є партнером "другого рівня" у програмі F-35. До теперішнього часу італійський уряд витратив близько 3,5 млрд дол на участь у НДДКР і підготовку виробництва F-35, а також більше 1 млрд дол – на контракти по закупівлі перших восьми літаків F-35A і B. Перший складений на FACO італійський F-35A (AL-1) був викочений у березні та здійснив перший політ у вересні цього року. В наступному році літак перелетить до американської авіабази Люк в Аризоні, де у складі об'єднаного центру буде залучений до підготовки італійського льотного та наземного складу для літаків F-35.

Туреччина сформувала угруповання ДРЛВ

Минулого тижня компанія "Боїнг" поставила ВПС Туреччини четвертий, й останній, літак дальнього радіолокаційного виявлення та управління E-737-700 в рамках програми "Піс Ігл". Літак був переданий замовнику на авіабазі "Конья" ВПС Туреччини.

В 2002 році "Боїнг" і Секретаріат оборонної промисловості Туреччини (SSM) підписали контракт загальною вартістю 1,5 млрд дол на постачання чотирьох систем АВАКС на базі літака "Боїнг-737-700", наземної РЛС, систем управління, тренажерів, наземного обладнання і надання послуг технічного обслуговування. Крім того, контракт передбачав опціон на постачання двох додаткових літаків.

Відповідно до умов контракту, постачання літаків планувалося здійснити в період з 2006 по 2009 рр., та через технічні проблеми програма серйозно відстала від графіка, через що Туреччина навіть пригрозила "Боїнгу" штрафними санкціями. Остаточні деталі штрафних санкцій не розголошуються, проте, за інформацією видання "Джейнс дефенс уїклі", в рахунок них Секретаріат SSM запропонував "Боїнгу" збільшити початковий період обслуговування обладнання з двох до п'яти років, період супроводу програмного забезпечення продовжити на 3 роки і поставити запасні частини на суму 32 млн дол. За умови виконання цих зобов'язань передбачалося скасування штрафів і накопичених відсотків за затримку поставок у розмірі 183 млн дол.

Після тривалої затримки перший літак АВАКС E-737-700 був переданий ВПС Туреччини 31 січня 2014 року, другий – 2 травня 2014, третій – 4 вересня 2014 року. Варто додати, що четвертий літак оснащений вже модернізованим програмним забезпеченням. Раніше поставлені літаки отримають таке саме модернізоване програмне забезпечення вже найближчим часом. На останньому етапі реалізації програми компанія "Боїнг" спільно з турецькими партнерами також провела роботи з інтеграції наземного Центру підтримки програмного забезпечення, оновила програмне забезпечення тренажера та програмне забезпечення Центру підтримки польотів.

Наразі Туреччина повністю сформувала угруповання ДРЛВ. Вона залишається єдиною країною у регіоні, що володіє цілісною системою далекого радіолокаційного виявлення та спостереження.

Литва планує придбати ЗРК середньої дальності?

Литва планує закупити пересувні зенітні ракетні комплекси середнього радіусу дії NASAMS-2. Комплекси NASAMS-2 – результат спільної розробки норвезької компанії Kongsberg Defence & Aerospace і американської Raytheon.

Як повідомляють литовські ЗМІ, переговори з Норвегією та США із цього питання можуть бути розпочаті вже наступного року. Раніше така закупівля не планувалася. Втім, після того, як було ухвалене рішення про придбання в Німеччини партії бронетехніки (88 бронетранспортерів Boxer) на суму 400 млн євро, литовці спромоглися заощадити близько 100 млн євро. Саме ці кошти і передбачає закупівля систем ППО. Щоправда, офіційного підтвердження цієї інформації немає. Глава військового відомства балтійської республіки Юозас Олекас у коментарях зазначає лише те, що Литва планує зміцнення протиповітряної оборони. Однак якими саме комплексами збільшуватимуться бойові спроможності ППО, не уточнює.

NASAMS-2 призначена для боротьби з повітряними цілями на малих і середніх висотах. Радіус дії – 40 км. Зенітні ракети можуть вразити ціль на висоті до 14 км.

Сторінку підготував Сергій Клименко.

У 2016 р. передбачено 3,4 млрд грн на космос

Уряд України пропонує в 2016 році виділити з державного бюджету на фінансування космічної галузі 3,39 млрд грн. У загальному обсязі близько 30% коштів передбачається спрямувати по лінії спецфонду на фінансування оборонних програм.

Згідно з оприлюдненим на сайті Верховної Ради проектом держбюджету на 2016 рік, з цих коштів 2,47 млрд грн (74%) пропонується профінансувати із загального фонду.

На фінансування виконання робіт за державними цільовими програмами і держзамовленням у космічній галузі, у тому числі загальнодержавної цільової науково-технічної космічної програми, із загального фонду держбюджету планується виділити 223,6 млн грн, що в 4,5 рази більше в порівнянні з 2015 роком (49,4 млн грн).

На управління та випробування космічних засобів пропонується направити 110,6 млн грн, у тому числі 107,64 млн грн – по лінії загального фонду. На утилізацію твердого ракетного палива (ТРП) МБР РС-22 (SS-24 за класифікацією НАТО) на потужностях Павлоградського хімічного заводу (ПХЗ, Дніпропетровська обл.) із загального фонду передбачено 269,4 млн грн.

На виконання боргових зобов'язань за кредитами, залученими для реалізації проектів "Циклон-4" та "Створення Національної супутникової системи зв'язку (НСС)", по лінії загального фонду передбачені видатки у розмірі 1,85 млрд грн, або 55,9% у загальному обсязі фінансування галузі, тоді як у держбюджеті-2015 на обслуговування боргових зобов'язань було передбачено 80% (1,43 млрд грн) фінансування галузі.

Проект держбюджету-2016 також передбачає виділення 925,8 млн грн (27,2% загального обсягу) зі спецфонду на виконання державних цільових програм реформування і розвитку ОПК, розробку, освоєння і впровадження нових технологій, нарощування виробничих потужностей на підприємствах галузі для виробництва продукції оборонного призначення.

У держбюджеті-2015 на держфінансування космічної галузі України передбачено 1,9 млрд грн, з них 80% – на обслуговування боргових зобов'язань за залученими раніше під держгарантії кредитними ресурсами на реалізацію міжнародних проектів.

На початку року ДП "КБ" Південне" (Дніпропетровськ) підписало угоду з держконцерном "Укроборонпром" про співпрацю у створенні нового реактивного ракетного озброєння.

"Зеніт-3SLБФ" успішно стартував з космодрому Байконур

11 грудня 2015 року ракета-носій "Зеніт-3SLБФ" з метеорологічним супутником "Електро-Л" №2 успішно стартувала з космодрому Байконур.

Ракета-носій "Зеніт-3SLБФ" розроблена Державним підприємством "Конструкторське бюро "Південне" ім. М.К.Янгеля та виготовлена Державним підприємством "Виробниче об'єднання "Південний машинобудівний завод ім. О.М.Макарова" в кооперації з іншими підприємствами. Ракета є однією з найуспішніших в світі і призначена для доставки космічних апаратів середньої маси на середні, високі кругові та еліптичні навколоземні орбіти, включаючи перехідну до геостаціонарної і геостаціонарну орбіти.

За словами голови Державного космічного агентства України Любомира Сабадоша, успішний запуск ракети-носія – це, в першу чергу, підвищення іміджу України як космічної держави і доказ того, що ракетно-космічна промисловість – одна з найбільш розвинених і наукомістких галузей в нашій країні.

"Сьогодні у нас – знаменна подія. Це ще раз доводить, що в Україні є технології, що дозволяють створювати ракети-носії досить високого рівня", – підкреслив Л. Сабадош.

Космічний апарат "Електро-Л" №2 – російський метеорологічний супутник дистанційного зондування Землі, який здійснюватиме багатоспектральну зйомку усього диска Землі у видимому інфрачервоному діапазоні.

Зазначений пуск став 10-м за програмою "Наземний старт".

Британія має намір стати європейським центром космічних запусків

Великобританія має намір стати європейським космічним хабом комерційних космічних запусків і центром відповідних технологій. Про це йдеться в повідомленні Британського космічного агентства.

Уряд Великобританії вперше представив стратегію розвитку цієї сфери – Національну космічну політику, маючи намір завоювати місце "на глобальній сцені майбутніх космічних програм".

"Ставлячи за мету стати європейським хабом комерційних космічних польотів і центром пов'язаних з цим сектором космічних технологій, ця нова стратегія визначає плани уряду щодо завоювання більшої частки процвітаючого світового космічного ринку", – йдеться в повідомленні Британського космічного агентства.

"Вартість космічного сектору економіки Великобританії зросла з 6,5 мільярда фунтів стерлінгів в 2007 році до 11,8 мільярда в 2014 році, – прокоментував стратегію міністра у справах бізнесу та інновацій Саджида Джавіда. – Наша мета – щоб сектор виріс до 40 мільярдів фунтів стерлінгів до 2030 року".

Раніше керівник національного космічного агентства Девід Паркер заявляв, що Великобританія в 2018 році має намір відкрити власний космодром. Зараз для цього розглядаються вісім потенційних майданчиків, переважно військових аеродромів. У числі місць для майбутнього космодрому пропонуються аеропорт Кемпбелтаун (Шотландія), аеропорт "Глазго прествік" (Шотландія), аеропорт "Лланбедр" в Уельсі, аеропорт в Ньюкі (Корнуолл), аеропорт Сторновей (Шотландія), а також військові бази в Шотландії Kinloss Barrack, Leuchar і Lossiemouth.

Запуск першої космічної стратегії Великобританії приурочений до польоту Тімоті Піка, який стане першим британським астронавтом, який відвідав Міжнародну космічну станцію. Космічний корабель "Союз ТМА-19М" з міжнародним екіпажем у складі Юрія Маленченко (Роскосмос), Тімоті Копра (NASA) і Тімоті Піка (Європейське космічне агентство) відправився на МКС 15 грудня. Екіпаж проведе на орбіті близько 7 місяців.

Airbus націлився на Юпітер

Компанія Airbus Defence and Space уклала з Європейським космічним агентством контракт на розробку і будівництво міжпланетної станції JUICE (Jupiter Icy Moons Explorer). Сума контракту складає 350 мільйонів євро. Компанія до 2022 року створить станцію для дослідження Юпітера і його крижаних супутників (Європи, Ганімеда і Каллісто). Число субпідрядників, які беруть участь у проекті, перевищує 60 компаній.

Будівництво основних елементів JUICE розгорнеться в Тулузі (Франція), Фридрихсхафене (Німеччина), Стівеніджі (Великобританія) і Мадриді (Іспанія). Остаточно з вибором субпідрядників Airbus визначиться в 2017 році, а на 2017-2018 роки припаде пік робіт.

Airbus планує оснастити станцію найбільшими сонячними батареями, коли-небудь використовуваними для міжпланетних перельотів (площа панелей досягне 97 квадратних метрів). Стартова маса корабля – 5,5 тонни. На борту JUICE буде встановлено десять наукових інструментів. Серед них – прилади оптичного, субміліметрового і радіолокаційного спостереження, лазерний висотомір, апаратура для магнітних і електричних вимірювань, датчики космічних часток і плазми.

Політ JUICE до Юпітера з гравітаційними маневрами поблизу Землі, Венери і Марса займуть 7,5 років. Робота в системі Юпітера розрахована на 3,5 роки. Запуск JUICE за допомогою важкої ракети Ariane 5 запланований на травень 2022 року, а її прибуття до Юпітера – на 2030 рік. Станція повинна провести великомасштабне дослідження підлідних океанів трьох супутників Юпітера з метою пошуку в них відповідних умов для життя. Після завершення апарат буде виведений на орбіту навколо Ганімеда, найбільшого із супутників Юпітера.

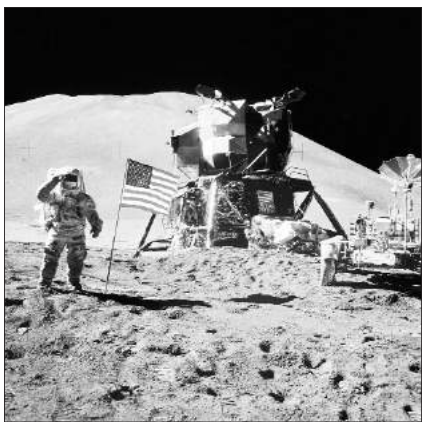
У ході перельоту від Землі до Юпітера станція пройде майже 600 000 000 кілометрів.

Раніше Airbus створювала для ЄКА та партнерів такі космічні апарати, як Venus Express, Mars Express, Huygens і Rosetta. Зараз компанія розробляє апарати для місій до Сонця (Solar Orbiter), Меркурія (BepiColombo) і Марса (ExoMars-2018), а також штучні супутники Землі.

Крім ЄКА, в 2016 році почати досліджувати Юпітер і довколишній простір повинна станція JUNO (Jupiter Polar Orbiter) НАСА. Сучасні місії НАСА та ЄКА не передбачають в найближче десятиліття відправку космічних апаратів далі орбіти Юпітера.

NASA відмовиться від МКС на користь Місяця?

Національне космічне агентство США NASA не планує надалі брати участь у програмі Міжнародної космічної станції. Про це заявив в ході зустрічі з консультативною групою NASA заступник адміністратора Національного космічного агентства США з питань пілотованих космічних операцій Вільям Герстенмаєр. Він підтвердив, що агентство зараз не працює над створенням наступника МКС. Більше того, NASA не збирається продовжувати фінансування нинішньої МКС після 2024 р. (або після 2028 р., в крайньому випадку), адже його нової головною метою є виведення астронавтів на орбіту Місяця (космічний простір до місячної орбіти).

"Ми плануємо вийти з (програми) МКС настільки швидко, наскільки це можливо", – заявив Герстенмаєр. За його словами, у агентства немає іншого вибору, окрім як залишити низьку навколоземну орбіту, бо воно не може дозволити собі фінансування обох проектів одночасно.

NASA, очевидно, сподівається, що цей сегмент займуть приватні компанії, які зараз здійснюють доставку вантажів на МКС. З огляду на те, що агентство не може їм допомогти або змусити побудувати МКС 2.0, воно зараз пропонує цим компаніям зайнятися проведенням досліджень мікрогравітації, оскільки саме цей напрямок забирає велику частину витрат на дослідження на борту МКС. Адміністратор NASA Чарльз Болден (Charles Bolden) навіть намагається переконати уряд дати податкові пільги компаніям, які погодяться тестувати матеріали або продукти в невагомості.

У свою чергу, Японія продовжує свою участь в програмі МКС до 2024 року. Про це заявив прем'єр-міністр Японії Сіндзо Абе під час засідання уряду.

Сторінку підготував Віктор Гедз.

ДЕНЬ КАЛЕНДАРЯ

21 – 27 грудня

21 грудня 1945 р. *відбувся перший політ американського винищувача Convair YP-81.*

21 грудня 1970 р. *здійснив перший політ двомісний реактивний перехоплювач, винищувач-бомбардувальник четвертого покоління, зі змінною геометрією крила Grumman F-14 Tomcat (США).*

21 грудня 1985 р. *відбувся перший політ перехоплювача МіГ-31М.*

21 грудня 1985 р. *перший політ здійснив навчально–тренувальний літак (легкий штурмовик) IAR 99 "Soim" (Румунія).*

21 грудня 1988 р. *відбувся перший політ надважкого транспортного літака Ан-225 "Мрія" з ТРДД Д-18Т, екіпаж О.В.Галуненко.*

22 грудня 1950 р. *у небі над Кореєю відбувся перший великий повітряний бій між радянськими та американськими реактивними винищувачами – МіГ-15 і F-86 Sabre.*

23 грудня 1915 р. *у Києві сформовано Військову школу льотчиків-спостерігачів.*

23 грудня 1980 р. *відбувся перший політ багатоцільового винищувача МіГ-29С.*

24 грудня 1968 р. *здійснив перший політ бомбардувальник Н-6А, перший серійний варіант Ту-16, повністю побудований в Китаї.*

24 грудня 1992 р. *засновано державне підприємство з обслуговування повітряного руху України "Украерорух". Генеральний директор Д.Г.Бабейчук.*

УКРАЕРОРУХ UkSATSE

25 грудня 1915 р. *в Одесі відкрилася перша приватна авіаційна школа А.А.Анатра. Інструктор школи – В.Н.Хіоні.*

25 грудня 1978 р. *спусковий апарат АМС "Венера-11" здійснив м'яку посадку на поверхню Венери. Протягом 95 хв з поверхні планети передавалася наукова інформація.*

26 грудня 1948 р. *вперше в СРСР на експериментальному літаку Ла-176 у польоті зі зниженням досягнута швидкість звуку – 1 105 км/год, льотчик О.В.Соколовський.*

26 грудня 1956 р. *відбувся перший політ винищувача-перехоплювача F-106A Delta Dart фірми Convair.*

27 грудня 1936 р. *відбувся перший політ висотного швидкісного важкого бомбардувальника ТБ-7. У 1940-44 роках він будувався серійно, з 1942 під позначенням Пе-8.*

ВІТАЄМО ІМЕНИННИКІВ

18 грудня 1965 р. *народився начальник відділу забезпечення службової діяльності адміністративного управління Командування Повітряних Сил Збройних Сил України М.В.Романов.*

21 грудня 1965 р. *народився командир військової частини А2287 К.Б.Єлізаров.*

23 грудня 1965 р. *народився командир військової частини А4324 М.М.Донченко.*

25 грудня 1963 р. *народився головний інспектор Військово-Морських Сил Головної інспекції МО України С.І.Кропивченко.*

25 грудня 1971 р. *народився начальник топогеодезичної служби ВО(Б)ЗВ штабу КПС ЗС України Е.Ю.Головльов.*

26 грудня 1960 р. *народився начальник Військового інституту КНУ ім.Т.Г.Шевченка В.В.Балабін.*

26 грудня 1970 р. *народився перший заступник командувача Високомобільних десантних військ ЗС України Ю.І.Содоль.*

Як ерцгерцог українським полковником став

Закінчення. Початок у №49 (816).

Його збірка віршів українською мовою "Минають дні" (1921) рішуче підкреслила основне зацікавлення Габсбурга-Вишиваного – спогади та література.

Під час Другої світової війни він, як і всі Габсбурги, рішуче відмовився від співпраці з нацистами і знаходився під наглядом гестапо, оскільки існували підозри стосовно його співпраці з англійською розвідкою. Після війни продовжував займатися власним бізнесом – мав лакофарбовий завод у Відні, одружився, мав двох синів, Піча і Франца.

Певні побоювання щодо Габсбурга-Вишиваного мала й радянська розвідка. Привід для арешту з'явився, коли у Відні із Вільгельмом Габсбургом зустрівся агент французької розвідки капітан Пеліс'є. Ймовірно, французи сподівалися налагодити через нього відносини з українським рухом опору в самій Україні і, зокрема, з представником ОУН в еміграції Романом Новосадом. 26 серпня 1947 р. Вільгельма Габсбурга разом із Новосадом було заарештовано радянською спецслужбою СМЕРШ і перепроваджено до Карлсбадської тюрми, де велося попереднє слідство. Йому інкримінували шпигунську діяльність із західними державами, союзниками СРСР по антигітлерівській коаліції, та звинувачували у зв'язках з ОУН.

Наприкінці листопада Вільгельма Габсбурга перевели до Лук'янівської в'язниці Києва, де тривало слідство. Протягом півроку його щоденно допитували, переважно вночі, вимагаючи зізнатися в контактах з оунівським підпіллям та західними розвідками. Однак він заперечував свою причетність до будь-яких політичних рухів чи партій за останні 20 років. Вільгельм відмовився видавати прізвища своїх друзів та вигадувати наклепи на соратників по еміграції. Йому загрожувало ув'язнення терміном 25 років, до оголошення вироку він не дожив. Умови утримання у в'язниці та брак медичного догляду призвели до захворювання Габсбурга на туберкульоз. Вільгельм Габсбург хворів на легені вже давно, втім, тюремний лікар нічого іншого, крім захворювання серця, в історії хвороби не згадувала. О 3-й годині ночі 18 серпня 1948 року Вільгельм Габсбург помер у тюремній лікарні.

В часи перебудови і переоцінки діяльності Сталіна та його секретних служб справа Габсбурга-Вишиваного знов була переглянута комісією з реабілітації незаконно засуджених в СРСР. 16 січня 1989 року його посмертно реабілітовано.

Відтоді розсекречено багато документів у справі Габсбурга-Вишиваного. Наразі в українському суспільстві йде переоцінка його діяльності і внеску в історію України. Зокрема, дехто пропонує назвати його ім'ям одну з вулиць Києва, де обірвалося життя патріота України.

Протягом десятиліть особа архікнязя Габсбурга або замовчувалася, або висвітлювалася винятково в негативному світлі. В радянській історіографії Вільгельм Габсбург розглядався як ставленик іноземних буржуазних сил, які нібито хотіли за його участю поневолити Україну. Приблизно такий, спрощений погляд на особу Габсбурга-Вишиваного зберігся і в російській історіографії, де йому відводиться роль маріонетки в руках австрійських політиків. До того ж, у російськомовній Вікіпедії йдеться, зокрема, про нібито гомосексуальну схильність ерцгерцога – це при тому, що тут само автор статті пише про його "чи то дружину, чи то коханку"! Що ж, останні роки красномовно показали "духовні скрепи" сучасних росіян – усі їхні розмови крутяться навколо геїв та кологомосексуальної тематики…

До останнього часу дослідження спадщини Габсбурга-Вишиваного не велося і в Україні, і його постать та внесок обростали міфами і вигадками. Останнім часом, з розсекреченням радянських архівів, почалася переоцінка діяльності Вишиваного і зростання неупередженості у ставленні до його внеску в історію України.

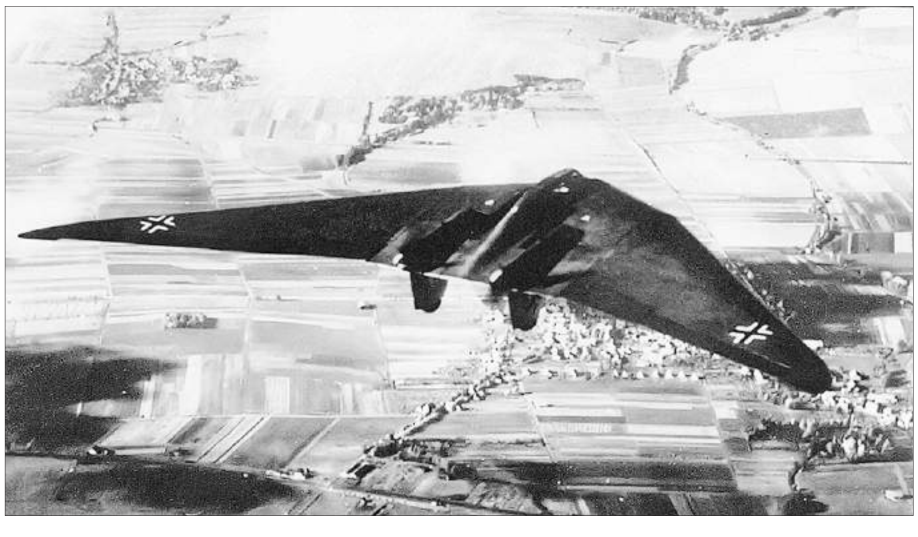

НЕЗВИЧАЙНІ ЛІТАКИ

"Пятёрка"-неудачница братьев Хортенов

Первым полноценным самолётом братьев Хортен стал Ho-V – двухместная машина с парой двигателей "Хирт" HM60R по 80 л.с. Двигатели, располагавшиеся в крыле, через удлинённые валы вращали толкающие винты. Отличительная черта "пятерки" – уменьшенная по сравнению со всем крылом стреловидность центроплана. Трёхстоечное шасси не убиралось. Две одноместные кабины, "утопленные" в крыло, располагались рядом.

Члены экипажа размещались лёжа, обзор обеспечивался через прозрачную переднюю кромку крыла. Для продольной балансировки самолёта в полёте конструкторы применили цельноповоротные законцовки крыла. Для исследования работоспособности композиционных материалов, запланированных к использованию в конструкции самолета, построили планер Hol`s der Teufel, испытанный в мае 1936 года. После завершения лётных испытаний одну консоль крыла исследовали на статическую прочность до разрушения, другую – в течение полугода – на климатические воздействия, при этом особое внимание уделялось прочности клеевых соединений. В 1937-м построили Ho-Va – первый в мире самолёт из композиционных материалов. Он успешно летал, однако в дальнейшем был потерян из-за отказа одного двигателя при взлёте.

Вторая машина, Ho-Vb, построенная из обычных материалов (стали и дерева), имела увеличенный на 2 м размах крыла и переделанные кабины, немного выступавшие из крыла, с сидячим расположением лётчиков. Конструкторы отказались от применения цельноповоротных законцовок, в качестве органов управления использовались две пары элевонов, центральный закрылок и рулевые воздушные тормоза. Элевоны приводились в движение при помощи ручки управления самолётом, воздушные тормоза – педалями, а закрылок – отдельной ручкой.

Специалистам RLM самолет представили в конце 1938 года в Берлине, однако те его не приняли, посчитав проект сырым. Хортены предложили буксировщик планеров, но эту идею также отвергли. Ho-Vb простоял в ангаре до 1940-го, когда по приказанию генерала Э.Удета был переделан в одноместный H-Vc. В 1942 году самолёт впервые был поднят в воздух В.Хортеном.

После лётных испытаний и продувок моделей в аэродинамических трубах, ученые выдали отрицательное заключение. Весной 1943-го машина потерпела аварию.

Підготував Олексій Тригуб.

Усик захистив титул Інтерконтинентального чемпіона WBO

Інтерконтинентальний чемпіон світу за версією WBO у важкій вазі українець Олександр Усик (9-0, 9 KO) захистив свій титул, здолавши кубинця Педро Родрігеса (22-2, 19 KO) нокаутом у 7-му раунді.

З перших же раундів Родрігес почав пропускати безліч ударів українця. Усик же працював у своєму стилі та не мав жодних проблем з кубинцем. Між раундами Олександр навіть мав сили та настрій розігрівати і підбадьорювати глядачів.

Починаючи з другого раунду, кубинський гість почав діяти трохи впевненіше. Намагаючись пристосуватися до стилю українця, Педро все частіше почав відповідати на удари Усика.

"Good boy", – сказав Башир Усику після другого раунду.

У четвертому раунді українець не припиняв тішити свого американського тренера. Захист українця не давав Родрігесу показати силу власних ударів. У шостому раунді Родрігес не зумів витримати на ногах удар Усика та впав. Піднявшись, Родрігес завершив раунд.

Але у сьомому раунді кубинець пропустив безліч ударів від Усика, зваливши з ніг. Рефері вирішив зупинити бій, зафіксувавши перемогу українця нокаутом.

Бурсак нокаутував Берошвілі у другому раунді

Український боксер другої середньої ваги Макс Бурсак в суботу, 12 грудня, в київському Палаці спорту провів свій черговий бій на профі-рингу.

В андеркарті поєдинку Усик – Родрігес Бурсак отримав перемогу над грузинським боксером Георгієм Берошвілі.

У другому раунді після серії ударів Макса Бурсака Берошвілі впав на підлогу і не піднявся до закінчення відліку рефері, який зафіксував 32-у перемогу українця в 37 поєдинках.

Куди посіяли український футбол?!

12 та 14 грудня українські футбольні вболівальники чекали з нетерпінням, адже ФІФА та УЄФА у ці дні проводили жеребкування, які визначили суперників збірної України у Євро-2016 та суперників наших клубів у єврокубковій весні.

Тож київське "Динамо" у плей-оф ЛЧ зіграє із англійським грандом – "Манчестер Сіті", а візаві донецького "Шахтаря" – німецький "Шальке" з Гельзенкірхена.

Перші матчі 1/8 фіналу Ліги чемпіонів команди, які опинилися на другому місці в групах, зіграють вдома (16/17 і 23/24 лютого), матчі-відповіді – в гостях (8/9 і 15/16 березня).

Київське "Динамо", яке вперше за 17 років пробилося у плей-оф ЛЧ, стало саме другою командою на груповому етапі, тому перший матч у лютому гратиме вдома і, на жаль, при порожніх трибунах (наслідки дискваліфікації за расизм).

Жереб для киян можна вважати вдалим, адже, окрім "Манчестер Сіті", українська команда могла отримати в суперники такі топ-клуби, як "Барселона", "Реал", "Вольфсбург", "Атлетіко" чи "Баварія".

"Шахтар" першу гру також зіграє вдома, матч відбудеться 18 лютого. Другий поєдинок пройде в Гельзенкірхені 25 лютого. Суперниками "Шахтаря" могли стати "Мольде", "Ліверпуль", "Наполі", "Рапід", "Брага", "Лаціо", "Базель", "Тоттенхем", "Шальке", "Атлетик", "Порту", "Олімпіакос", "Манчестер Юнайтед" та "Баєр". Тож німецький "Шальке" – теж непоганий результат.

Не менш хвилюючим було жеребкування 12 грудня, де Національна збірна України отримала своїх суперників на Францію (господарка Євро-2016). Ними стали збірні Німеччини, Польщі та Північної Ірландії. Група не з легких, але й не найважча –

усе в руках, вірніше, в ногах українців. Поляків ми вже перегравали, німці переживають не найкращі часи зміни поколінь, а на противагу амбітним північним ірландцям треба проявити бійцівські якості і високий моральний дух.

Юрій Ігнат. "Крила України".

Коломойський не прийняв відставку Маркевича

Головний тренер "Дніпра" Мирон Маркевич нещодавно подав у відставку, але її не прийняли. Таким чином, фахівець продовжує роботу в дніпропетровському клубі.

– У мене була розмова з генеральним директором. Він мені сказав, що Коломойський не приймає ніяких відставок. Мене запевнили в тому, що президент долучиться до створення нової боєздатної команди. Може, не зараз, але влітку.

Чи залишуся я? Знаєте, звик людям вірити. Сподіваюся, що так і буде, – сказав Маркевич "Великому футболу".

– Так, Маркевич просив про відставку. Чому її не прийняли? Так вирішив президент клубу, – пояснив гендиректор "Дніпра" Андрій Стеценко.

Українці здобули 18 медалей чемпіонату Європи із самбо серед кадетів

На чемпіонаті Європи із самбо серед кадетів у Стамбулі збірна України завоювала 18 нагород різного ґатунку.

У скарбничці українців найбільше золотих медалей. Дев'ять разів лунав гімн України на честь чемпіонів:

Анастасії Перехрест (44 кг), Володимира Кириченка (72 кг), Євгена Вегера (84 кг), Вікторії Лущенко (41 кг), Анастасії Безатосної, Владислави Нецвіт (56 кг), Романа Труша (55 кг), Сергія Карабута (66 кг) і Станіслава Сергійчука (78 кг).

Срібло – на рахунку Анастасії Жиляєвої (70 кг) та Артура Мартиросяна (46 кг). Про це інформує офіційний сайт Спортивного комітету України.

На третю сходинку піднімалися ще семеро кадетів: Мар'яна Михайлова (52 кг), Аліна Герасименко (60 кг), Віктор Яковлєв (50 кг), Олександр Щербаков (60 кг), Наталія Чистякова (65 кг), Єлизавета Горб (+70 кг) і Кирило Нечепорюк (+84 кг).

Такі високі результати дозволили Україні посісти перше місце у загальному заліку за двома видами програми.

У командному заліку серед хлопців українці стали першими, а серед дівчат українки посіли другу сходинку, пропустивши вперед лише білорусок.

Бронза Кубка світу з біатлону – у жіночої збірної

13 грудня у Хохфільцені (Австрія) на другому етапі Кубка світу з біатлону завершилася класична жіноча естафета 4х6 км з вісьмома вогневими рубежами. Збірна України, за яку бігли Юлія Джима, Ольга Абрамова, Валентина Семеренко і Олена Підгрушна, стала бронзовим призером.

Перемогла команда Італії, фінішер якої Доротея Вірер на фінішній прямій обійшла представницю збірної Німеччини Франциску Пройс. У підсумку італійки вирвали перемогу у німкень з різницею 0,2 секунди і випередили українок на 13,1 секунди. Всі призери обійшлися без штрафних кіл. При цьому італійки використали 8 додаткових патронів, німкені – сім, українки – десять.

Результати естафети 4х6 км. 1. Італія – 1: 05.32,6 (0 + 8) 2. Німеччина – відставання 0,2 (0 + 7) 3. Україна (Юлія Джима, Ольга Абрамова, Валентина Семеренко, Олена Підгрушна) – + 13,1 (0 +10).

Сторінку підготував Владислав Дем'яненко.

ЗАСНОВНИК:
МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ
Свідоцтво про державну реєстрацію видання: КВ 17301-6071ПР від 17.12.2010 р.
Передплатний індекс 22242.
Газета видається з 27.08.1999 р.
Віддруковано у ТОВ "Прес Корпорейшн Лімітед".
м.Вінниця, вул. Чехова, 12 А,
тел. (0432) 55-63-97

Рукописи не рецензуються і не повертаються. Редакція може публікувати матеріали в порядку обговорення, не поділяючи точки зору авторів. Автор несе персональну відповідальність за достовірність фактів. Листування з авторами ведеться лише на сторінках газети. При передруку посилання на "Крила України" обов'язкове.

КОНТАКТИ:
21007 м. Вінниця,
вул. Червоноармійська, 105
тел: 067-587-02-96,
факс: 0432-59-60-48
Електронна адреса: krula_ukr@i.ua

Головний редактор **М. ПОПЛАВСЬКИЙ**
Заст. головного редактора: С. Клименко.
Відповідальний секретар: О.Олехнович.
Дизайн та верстка: Н. Ярмілко.
Літературний редактор: О. Уретій.
Тир. 6648 Зам. № 152249.
Перший редактор Сергій Свенцицький

19 грудня православні українці відзначають День Святого Миколая Чудотворця.

"Через поле, через гай Йде до діток Миколай"

Свято Миколая прийшло до України 1088 року за часів князя Всеволода Ярославовича. На честь святого княгиня Ольга побудувала один з перших храмів Київської Русі в середині IX століття.

Українці з давніх часів вважають Миколая святим – заступником простого люду, особливо не справедливо скривджених. А ще він опікується мандрівниками та моряками. У нас цього святого називають "скоропомічним", адже Миколай завжди спішить на допомогу тим, хто цього потребує.

Для наших прабабусь і прадідусів святкування Миколая не обмежувалось отриманням подарунків. На Харківщині 17, 18, 19 грудня справляли так звані Миколині святки. У ці дні варили кутю та узвар, щоб наступного року був урожай на плоди й на ячмінь. Існувала й традиція випікання спеціального печива – миколайчиків.

Традиція дарувати подарунки дітям на свято розповсюдилась Європою із середньовічної Німеччини. Її перейняли Австрія і Польща, а далі й Україна. Це підтверджується тим, що в Україні звичай класти дітям подарунки під подушку зберігся передовсім на Правобережній Україні, яка свого часу перебувала під владою Речі Посполитої.

З приходом на більшу частину українських земель радянської влади Святий Миколай, як і всі інші релігійні символи, був витіснений. Йому на зміну прийшов Дід Мороз, який дарує подарунки на Новий рік.

У Києві перше офіційне свято Миколая було влаштоване 19 грудня 1990 року для 700 хлопчиків і дівчаток – сиріт та дітей з багатодітних сімей. Через рік, 19 грудня 1991 р., дитячі свята на Святого Миколая влаштували вже у 20 містах України.

Сьогодні українська резиденція Святого Миколая знаходиться у Карпатах. У Національному природному парку "Гуцульщина", навіть є садиба Святого Миколая, куди кожен може приїхати на екскурсію.

А народився Мир Лікійський десь між 270 та 286 роками у Малій Азії. Ще у дитинстві Миколай вирішив присвятити життя богослужінню. І в юні роки став священиком. Батьки Миколая після смерті залишили синові великий спадок. Це багатство невеликими частинами Миколай роздаровував біднякам, аж поки не роздав все до останньої монети. Він сам шукав бідних, щоб їм допомогти. Багато років святий Миколай був єпископом у Мирах (місто у сучасній Туреччині), тому його називають Мир Лікійський. На початку IV століття, під час гонінь християн, був ув`язнений за віру. У в'язниці просидів близько 20 років. Помер, ймовірно, у віці 65-70 років.

Сьогодні ми можемо уявити, як виглядав Святий Миколай. На підставі аналізу його мощей створено приблизну модель обличчя, а також досліджено інші зовнішні риси померлого. Отже, Миколай був невисоким на зріст: приблизно 167 см. Одягався просто і без прикрас. Антропологи припускають, що Мир Лікійський не вживав м`ясної їжі. У нього було мужнє обличчя та карі очі. Шкіра – оливкового відтінку, чітко виражене підборіддя і вилиці.

АВТОДРОМ

В Україні презентували Tucson нового покоління

"Крила України" вже розповідали про Hyundai Tucson нового покоління, що був офіційно представлений в рамках проведення Женевського автосалону навесні цього року. Щоправда, то була більш узагальнена інформація без подробиць про особливості "українських" комплектацій, про які ми дізналися після нещодавньої офіційної презентації автомобіля в Україні.

В Україні Hyundai Tucson представлений чотирма комплектаціями – Comfort, Express, Style і Top. Вже у "базі" Tucson обладнаний вісьмома подушками безпеки, системою зміни жорсткості рульового управління Flex Steer, підігрівом передніх сидінь, кондиціонером, центральним замком, автомагнітолою із екраном 3.8 дюйма та дублюючим управлінням на кермі, круїз-контролем. Така комплектація буде доступною лише у передньоприводному варіанті, з двоілітровим бензиновим двигуном на 155 "коней" та 192 Н/м обертального моменту і лише з механічною трансмісією. Вартість такої комплектації складає 25 700 $. Щоправда, таку ж комплектацію можна купити з автоматичною коробкою, що на тисячу доларів дорожче, або із двоілітровим дизелем на 184 кінські сили і моментом у 402 Н/м. Із дизелем "база" буде дорожчою на 3 800 $.

У комплектації Express додається система стабілізації, двозонний клімат-контроль, підігрів керма, світлодіодні ходові вогні, задній парктронік та легкосплавні колісні диски на 17 дюймів. Комплектації Style і Top будуть доступними лише з "автоматом" та повним приводом. У Style вже повністю шкіряний салон, підігрів задніх сидінь, ключ-карта і кнопка пуску двигуна, електрорегулювання сидінь водія, камера заднього огляду, тонування скла, рейлінги на даху, хромпакет та деякі інші опції. З бензиновим мотором такий Tucson коштує 31.600 $, а з дизельним – 35.300 $.

У топовій версії на додаток присутня система вентиляції передніх сидінь, мультимедійна система з навігацією та екраном 8 дюймів, світлодіодні фари ближнього світла, 19-дюймові диски, датчики тиску в шинах і панорамний дах як опція. Вартість максимальної комплектації складе 38.600 $. Звичайно, для Hyundai Tucson це надто дорого. Однак незабаром, 2016-й рік та очікувані грандіозні знижки, які є традиційними у ціновій політиці дилерів Hyundai в Україні.

Сергій Клименко.
"Крила України".

